

1 Haziran

Annem yaz mevsiminin iyice yaklaştığını söyledi. Yazın güneşle, dünyamız sıcacık olurmuş. Bulutlar gökyüzüne daha az gelirmiş. Herhâlde güneş dünyayı daha çok ısıtsın diye. Çünkü biz çocuklar için güneş çok önemliymiş. Onun ışınları ile kemiklerimiz daha çok güçlenirmiş. Güneşsiz bir dünya olmazmış. Ben de onun için resim defterime hep güneş resmi çiziyorum.

Bu sabah güneşi görür görmez Allah'a şükrettim. "İyi ki güneşi yaratmışsın Allah'ım." dedim.

Tam bunları düşünürken annem yanıma geldi. Gözlerimin içine bakarak:

–Güneş ne kadar da güzel parlıyor değil mi, yavrum. Onunla hem ısınıyoruz hem de ışığıyla aydınlanıyoruz, dedi.

–Evet anneciğim, dedim. Sonra annem bir bilmece sordu:

"Gündüzleri gökyüzünde,
Altın top gibi parlar.
Etrafa ışık saçar.
Her yeri sıcacık yapar." Ben hemen cevabını buldum. Ardından "Güneş!" diye bağırdım. Annem sevgiyle gülümsedi. Bana "Aferin Büşra." dedi.

Allah'ım! Güneş etrafımızı hep ısıtsın ve aydınlatsın.

2 Haziran

Bu sabah kocaman bir bardak süt içtim. Sütü içince aklıma bir şey geldi. Benim boyum azıcık azıcık uzuyormuş. Annem bazen boyumu ölçüyor. Bugün yine benim boy ölçülme günüm. Annem:

–Büşra! Bakalım büyümüş müsün, dedi. Herhâlde ne kadar uzadığımı merak ediyordu. Ben de hemen boy grafiğine doğru yaklaştım. Dimdik durdum. Annem boyumu ölçtü. Sonra da:

–Benim kızım kocaman olmuş, dedi.

Sevinçle ellerimi açtım. "Allah'ım, beni büyüttüğün için Sana şükürler olsun." dedim. Çünkü büyümek çok hoşuma gidiyor.

Annem ne kadar uzadığımı bir deftere yazdı.

Ömer'in boyu da biraz biraz uzuyormuş. Hem güneşten hem de annemin sütünü emdiği için. Ömer annemin sütünü içiyor, ben de ineklerin sütünü içiyorum. Sonunda Allah ikimizi de büyütüyor! Ben de mutluluktan şu şiiri söylüyorum:

"Çok da güzel huyum.
Uzayınca boyum.
Dualarımı ederim.
Kardeşimin yanına,
Hoplayarak giderim."

3 Haziran

Bugün evimizde hazırlık var. Çünkü yarın dedemlerin köyüne gideceğiz. Ben orayı çok seviyorum. Köyde; koyunlar, tavuklar, inekler ve rengârenk çiçekler var. Allah, hepsini çok güzel yaratmış.

Annem valizlerimizi hazırlamaya başladı. Ona:

–Sana yardım edebilir miyim anneciğim, dedim. Çünkü anneme yardım etmek çok hoşuma gidiyor. Annem de çok sevindi.

–İstersen çekmecenden giysilerini getirebilirsin, dedi.

Annem valizi hazırlamaya başlamadan önce bana sordu:

–Büşra, biz bir işe başlamadan önce hangi sözü söyleriz?

–Tabi ki "Bismillâhirrahmânirrahîm" deriz anneciğim, dedim. O da bana:

–Aferin benim cici kızıma, dedi.

Sonra da "Bismillâhirrahmânirrahîm" diyerek valizlerimizi hazırlamaya başladık. Kısa zamanda eşyalarımızı yerleştirdik. Çünkü işimize başlarken besmele çekmiştik.

Valizde en çok Ömer'le ikimizin giysileri vardı. Anneme sordum:

–Anne valizde neden en çok Ömer'le ikimizin giysileri var?

–Çünkü siz giysilerinizi çok çabuk kirletiyorsunuz. Ömer bebek olduğu için giysilerini temiz tutamıyor. Ama sen giysilerini daha dikkatli kullanabilirsin, dedi.

–Tamam anneciğim. Ben zaten temiz çocuk olmak istiyorum, dedim.

Allah'ım! Bundan sonra her işime "Bismillâhirrahmânirrahîm" diyerek başlamak istiyorum. Bir de hep temiz çocuk olmak.

4 Haziran

Bu sabah erkenden uyandım. Elimi kalbimin üstüne koydum. Kalbim "küt küt" diye atıyordu. Koşarak annemle babamın odasına gittim. Kapıyı üç kere tıklatarak "Girebilir miyim?" dedim. Annem ve babam odaya girmeme izin verdiler. Onlara kalbimi göstererek:

–Bakın, bakın! Duyuyor musunuz? Ne kadar hızlı atıyor, dedim. Annem de elini kalbimin üzerine koyarak:

–Hımm... Evet canım! Kalbin bize çok mutlu olduğunu söylüyor. Sanırım köye gideceğimiz için çok heyecanlısın, dedi. İkisi de bana gülümsüyordu. O sırada babam saçlarımı okşayarak:

–Aferin Büşra! Kapıyı tıklatarak içeri girmen çok güzel bir davranıştı. Biliyor musun? Peygamber Efendimiz de böyle yapmamızı istermiş, dedi.

Peygamber Efendimiz gibi davrandığım için çok sevindim.

Sonra da banyoya gidip elimi yüzümü bir güzel yıkadım.

Bu arada Ömer de uyanmıştı. Yanına gidip:

–Ömerciğim! Bugün dedemlerin yanına gidiyoruz. Biliyor musun, dedim.

Ömer söylediklerimi anlamadı, ama yine de gülümsedi. Herhâlde beni çok seviyor. Daha sonra elbiselerimizi giyinerek hazırlıklarımızı tamamladık.

Allah'ım, çabucak köyümüze gidelim. Bizleri yol boyunca kazalardan koru Allah'ım!

Bugün köyümüzdeyiz. Ama ben, köye gelirken yaşadıklarımızı anlatmak istiyorum. Hava çok güzeldi. Yol boyunca ağaçlar, çiçekler, kuşlar gördük. Köy yolunda çok ağaç vardı. Yolda ilerledikçe arabanın arkasından tozlar çıkıyordu. Sanki bize "güle güle" diyordu. Ben de tozlara bakıp arkadan el sallıyordum.

Tam giderken babam anîden fren yaptı! Bunun sebebi tavşanmış. Küçük bir tavşan hızla önümüzden geçmiş.

Aslında ben ön koltukta oturmak istemiştim. İyi ki de annem, ben ve Ömer arkaya oturmuşuz. Yoksa bizim için çok tehlikeli olabilirdi. Neyse! Ömer büyüdüğü zaman, annem ön koltukta babamın yanında oturacakmış. Biz de Ömer'le, iyice büyüyene kadar hep arka koltukta oturacakmışız. Güvenliğimiz için bu çok önemliymiş. Babam öyle dedi. O her şeyi biliyor.

O sırada arabamızdan inip tavşana baktık. O zıp zıp zıplayarak ormana doğru ilerledi.

Arabamıza tekrar bindik. Daha gitmemiz gereken çok yol vardı.

Köye geldiğimizde dedemler bizi kapıda karşıladı. Bize, "Hoş geldiniz sefalar getirdiniz." dediler. Biz de onlara sarılarak ellerini öptük.

Allah'ım, arabada hep arkada oturacağım. Annemi ve babamı hiç üzmeyeceğim, söz veriyorum.

6 Haziran

Bu sabah horozların şarkılarıyla uyandık. Çok güzel ötüyorlardı. Ü'ürü üü... Ü'ürü üü... Elimi yüzümü yıkayıp kümese gittim. Çilli tavuk ve diğerleri gezintiye çıkmışlardı. Samanlı sepetlerinin arasında iki tane yumurta gördüm. Onları çilli tavuk yumurtlamıştı. Sıcacıklardı. Dikkatle taşıyarak babaanneme götürdüm. Babaannem de:

–Bu yumurtalardan biri İpek saçlı Büşra'mın hakkı, dedi. Sonra da yumurtayı tavaya kırdı. Kırılan yumurta kabuğunun içinden tavaya sarı yuvarlak bir top düştü. Annem:

–Allah ne kadar da güzel yaratmış, dedi. Sanki bir hediye paketi. İçinde de sarı bir top var. Hem lezzetli hem de besleyici.

Hımm... Annem haklıymış. Yumurta çok nefisti. Yumurtamı yedikten sonra "Elhamdülillah" demeyi unutmadım tabi.

Allah'ım, tavukları yarattığın için Sana şükürler olsun. Bir de tavuklarımız hep yumurtlasın, lütfen.

7 Haziran

Bu sabah kuş sesleriyle uyandım. Yatağımdan kalkıp pencere kenarına geçtim. Dalları pencereme kadar uzanmış bir ağaç duruyordu. Ağacın yaprakları tıpkı yelpaze gibiydi. Rüzgârla sallanıp odama serin hava gönderiyordu. Kollarımı iki yana doğru kocaman açtım, "Hepinize hayırlı sabahlar sevgili kuşlar, güzel ağaçlar ve cırcır böcekleri." dedim.

Koşarak dedemle babaannemin yanına gittim. Onlar çoktan uyanmışlardı bile. Beni görünce:

–Hayırlı sabahlar, İpek Büşracık, dediler. Ben de onların boynuna sarıldım sırayla.

Sonra da babaannem:

–Ne dersin, Büşra. Kahvaltımızı yapmadan önce bahçedeki sebzeleri sulayalım mı?

–Tamam babaanneciğim. Onların da kahvaltılarını verelim. Ben evdeki çiçeklerimizin de kahvaltılarını veriyorum, deyince babaannem:

–Aferin benim kızıma, dedi.

Bahçeye çıkarak sebzeleri suladık. Yani kahvaltılarını yaptırdık. Sonra da sıra bize geldi. Süt, yumurta ve yufka ekmeğiyle kahvaltımızı yaptık. Sonra da verdiği güzel yiyeceklerden dolayı Allah'ımıza şükrettik. "Allah'ım, bize cennetteki güzel yiyeceklerden de tattır." diye dua ettik.

Dedemlerin beş tane koyunu var. Ben yavru koyunu çok seviyorum.

Ona "Küçümen" adını verdim. Onun tüyleri bembeyaz, gözleri de zeytin gibi. Küçümenciği kucağıma alabiliyorum. Ne zaman onu kucağıma alsam "me me..." diye sesler çıkarıyor. Herhâlde bana "Nasılsın?" demek istiyor.

Bu sabah uyanınca hemen koyunların yanlarına gittim. Bir baktım, bizim Küçümen annesinden süt emiyor. Ona gülerek:

–Afiyet olsun, Küçümen. Annenin sütü çok mu tatlı, dedim.

Küçümen de süt içmeyi bırakıp bana döndü ve "me me" dedi. Herhâlde şimdi de "Hımm annemin sütü çok lezzetli." demek istedi.

Ömer de tıpkı Küçümen gibi süt içiyor. Ne güzel! Allah bütün bebekleri düşünüyor. Yani bebek koyunları, bebek insanları...

Allah'ım! Bütün bebekleri düşünüp onlara süt gönderdiğin için Sana şükürler olsun.

9 Haziran

Bugün dedemle birlikte koyun ailesini kırlara götürdük. Burası onların yemyeşil ot yedikleri yermiş. Koyunlar bu otları çok seviyorlarmış.

Dedem bunları bana anlatırken, Küçümen de kardeşleriyle oynuyordu. Ona:

–Biraz da benimle oynar mısın, dedim.

Ama o bana hiç cevap vermedi. Oyununa devam etti. Ben de yerden bir tutam ot kopardım. Ellerimi tabak gibi yapıp otları içine koydum. Küçümen'in yanına giderek ona ellerimdeki otları verdim. Minik kuzu elimdeki bütün otları yedi. Daha sonra dedem bir ağacın altında uykuya daldı.

Otlaktaki çiçekler çok güzeldi. Bir ara onları sırayla koklamaya başladım. Bazı çiçekler çok nazikti. Onları yavaşça okşadım.

Dedem birden koyunların meleme sesinden uyandı.

Hızla ayağa kalkarak:

–Artık eve dönüş saati geldi, dedi. Dedem koyunları toplarken, bir de baktık ki Küçümen yok. Yani kaybolmuş. Buna çok üzüldük. Dedem:

–Telâş etme, yavrum. İnşallah onu buluruz. Dua edersen işimiz çok daha kolaylaşır, dedi. Küçümen'i aramaya başladık. Ben çimenlerin üstüne oturup, ellerimi açtım.

"Allah'ım! Sen Küçümen'i görüyorsun ve nerede olduğunu biliyorsun. Onu koru ve ona yardım et. Lütfen eve geri dönsün." diyerek, dua ettim.

10 Haziran

Bu gece Küçümen'i gördüm. Onunla birbirimize koşup sarılıyorduk. O "me me me..." diyordu. Ben de "Çok şükür Allah'ım! Çok şükür." diyordum.

Sabah erkenden uyandım. Gördüklerim rüyaymış. Çok üzüldüm. Ama yine de duama devam ettim. "Lütfen Allah'ım Küçümen geri dönsün, lütfen..." derken çok uzaklardan kulağıma bir meleme sesi geldi. Evet! Evet bu Küçümen'in sesiydi.

Koşarak bahçeye çıktım. Ses giderek yaklaşıyordu. "Buradayım canım! Buradayım Küçümen!" diye ona doğru koşarak bağırıyordum.

Bu arada annesi de evinden çıkmış yavrusuna koşuyordu. Yan yana geldiklerinde Küçümen yüzünü annesinin tüylerine sürtmeye başladı. Bir süre sonra da Küçümen benim yanıma geldi. Ona sarıldım. O sırada sesimizi duyan herkes bahçeye çıktı. Dedem, babaannem, annem ve babam bizi alkışlıyordu. Küçümen hem ailesine hem de bana kavuşmuştu.

Allah'ım! Benim dualarımı kabul ettiğin için Sana şükürler olsun. Lütfen Küçümen bir daha hiç kaybolmasın!

11 Haziran

Bugün babaannem bana tahta kaşıktan iki tane kukla yaptı. Kukla kaşıklara elbiseler dikti. İşte o zaman kukla kaşıklar, kukla çocuk oldu. Babaannem baş parmak ve işaret parmaklarını, kukla elbiselerin kollarına yerleştirdi.

Daha sonra kukla çocuklar benimle konuşmaya başladı. Sırayla ikisi de:

–Merhaba Büşra, dedi. Yine sırayla ellerini uzatarak benimle tokalaştılar. Kukla çocukların küçücük ellerini tutmak benim çok hoşuma gitti. Onlara:

–Peki sizin adınız ne, dedim. Onlar da bana:

–Şirincik ile Güzelcik, dediler.

Tam o sırada ben esnedim. "Aaa..." yaptım. Herhâlde uykum gelmişti. Kukla Şirincik:

–Büşracık! Esnerken ağzını sağ elinle kapatman gerekmiyor muydu, dedi.

Tabi kuklaların yerine konuşan benim babaannemdi. Ben de oyunu unutup:

–Afedersin babaanneciğim! Bir an şaşırmışım işte, dedim.

Kukla Şirincik:

–Aaa.. Bana babaanne dedin, diyerek beni gıdıklamaya başladı. Bu oyunda babaannem Şirincik ve Güzelcik'i çok güzel konuşturdu.

Allah'ım, benimle böyle güzel oyunlar oynayan bir babaannem olduğu için, Sana şükürler olsun.

12 Haziran

Bugün köydeki arkadaşlarımla dere kenarına gittik. Dereye ayaklarımızı soktuk. Birazcık da birbirimize su attık. Çok eğlenceliydi. Sonra da elimizi yüzümüzü yıkadık.

Orada benden biraz daha büyük ablalar vardı. Onlar papatyaları birbirine dolayarak taçlar yaptılar. Ama ben bir türlü yapamıyordum. Papatyaları bırakarak bir kenarda oturdum. Kendi kendime "Olmuyor işte, olmuyor!" dedim. Sonra ablalardan biri benim yanıma gelerek:

–Öyle hemen bırakmak yok. Biraz gayret edersen eminim ki yapabilirsin, dedi. Bana papatya tacının nasıl yapıldığını iyice gösterdi. Birlikte yapmayı denedik ve sonunda başardık. Ben teşekkür ederek ablayı öptüm.

–Eve gidince bu papatya tacından arkadaşım Ceren'e de yapacağım, dedim. Abla da buna çok sevindi.

Tam o sırada köydeki arkadaşım Emine bana yaklaşarak, elindeki papatya tacını başıma taktı. Oradaki çocuklar hep birlikte beni alkışladılar.

–Bugün köyün prensesi sensin, dediler. Onlara:

–Siz çok iyi ablalarsınız, dedim.

Başımdaki tacımla kendimi çok mutlu hissettim. Hoplaya zıplaya çimenlerde yürürken bir taraftan da eteklerimi tutuyordum.

Allah'ım, bu güzel çiçekleri yarattığın için Sana şükürler olsun. Bir de yaptığım papatya tacını görünce Ceren çok mutlu olsun!

13 Haziran

Bu sabah babaannem terliklerini giyerek abdest aldı. Sonra da sıra bana geldi. Hemen babaannemin bana aldığı terlikleri giydim. Bu terliklere aslında takunya deniyormuş. Bu minik terlikleri çok sevdim. Tahtadan yapıldığı için yürürken "tak, tak" diye ses çıkarıyor.

Babaannem önce:

–Niyet ettim Allah'ım senin rızan için abdest almaya, dedi. Ben de aynısını söyledim. Ardından babaannem önce ellerimi yıkamamı, sonra da ağzımı ve burnumu su ile üç kere çalkalamamı istedi. Bunları yapınca:

–Şimdi ne yapacağız bakalım Büşra Hanım, dedi. Ben de annemle babamdan hep gördüğüm için:

–Tabi ki yüzümüzü yıkayacağız, dedim. Babaannem de:

–Maşallah benim yavruma, dedi.

Yüzümü yıkadıktan sonra da kollarımı üç kere yıkadım. Daha sonra yapmam gerekenleri babaannem bana bir bir gösterdi. En sonunda da ayaklarımı yıkadım. Abdestimi alınca babaannem bir şiir okudu:

"Sular akıyor, şırıl şırıl.
Abdest alınıyor, pırıl pırıl.
Gelince namaz vakti,
Camiye gidiyor deden,
Yürüyerek tıkır tıkır."

Babaannemin şiirini çok beğendim.

Allah'ım! Abdest almak çok güzel. Ama ben bazen abdest alırken sırayı şaşırıyorum. Lütfen bana yardım et!

14 Haziran

Bugün babaannemle birlikte bahçeye çıktık. Koluma sepetimi taktım. Çünkü toplayacağım sebzeleri ona doldurmak istiyordum. Önce biraz domates topladık. Sonra da yeşil biber. Biberler tıpkı küpe gibi dallara asılmıştı. Babaannem onları koparırken hep "Bismillâhirrahmânirrahîm" diyordu. Çünkü besmele çekince bereket olurmuş. Domatesler, biberler çoğalırmış.

Ben de biberleri topluyordum. Tam o sırada küçücük bir şeyin biberin yaprağında kıpırdadığını gördüm. İyice eğilip baktım. Yaprağın üzerinde minicik bir tren gezintiye çıkmıştı. Tren orada ne arıyor diye sormayın. Ben de bilmiyorum. Bu yüzden babaanneme sordum:

Babaanneciğim! Biberin üzerinde yürüyen minik trenin adı ne dedim. O da gülümseyerek:

–Tırtıl, dedi. O, yapraklarla beslenir.

–Görüyorsun değil mi? Büşra minik bir tırtılı Allah nasıl da doyuruyor, dedi.

–Evet babaanne görüyorum, dedim.

Allah'ım, minik tırtılı doyurduğun için Sana şükürler olsun. Bugün bir tırtılla tanıştığım için çok mutluyum.

15 Haziran

Bazen annem Ömer'e mama yedirirken tabağını ben tutuyorum. Annem de bana:

–Kardeşine yemek yedirirken bana yardım ettiğin için seninle gurur duyuyorum, diyor. Ben de çok mutlu oluyorum.

Bugün yine kardeşimin mama saati gelmişti. Tabağını ben tutuyordum. Kardeşime:

-Ömerciğim, sen ne güzel bir kardeşsin öyle, dedim. Ömer sevincinden ellerini sallamaya başladı. Tam o sırada eli mama tabağına bir çarptı. Ömer'in eli, yüzü mama oldu. Tabi benimki de. Çok komik olmuştuk. Tıpkı palyaço gibiydik. Sonra annem kendini tutamayıp gülmeye başladı.

Annem kızacak sanmıştım. Ama hiç kızmadı. Yanlışlıkla böyle şeylerin olabileceğini söyledi. Sonra da annem:

–Hem Ömer yaptığı bu davranışın farkında değil ki. Biliyorsun, o daha çok küçük, dedi.

Annem çok haklıydı. Çünkü Ömer hâlâ heyacanla ellerini sallıyordu.

Sıra dökülen mamaları temizlemeye gelmişti. Ben de hemen peçete getirip anneme yardımcı oldum. Sonra da, "Allah'ım, ben de annem gibi iyi bir insan olmak istiyorum." diye dua ettim.

16 Haziran

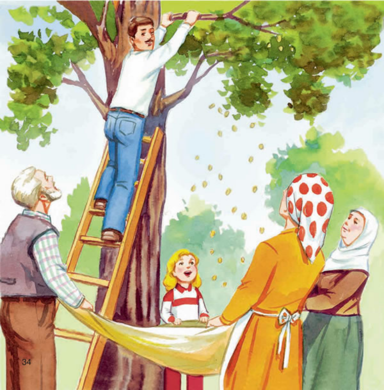
Bugün Ömer çok ağlıyor. Anneme neden böyle olduğunu sordum. Meğer Ömer'in dişleri çıkacakmış. Ne güzel artık kardeşim de bizim yediğimiz yiyeceklerden yiyebilecek.

Babaannem Ömer'in rahatlaması için bahçeye bir salıncak kurdu. Çünkü birazcık ateşi varmış. Ağaçların altında serin serin daha rahat uyurmuş.

Ben de salıncağı yavaş yavaş salladım. Bir de ona ninniler söyledim. "Dandini dandini dastana. Danalar girmiş bostana." dedim.

Aslında babaannemlerin bahçesine danalar hiç girmiyor. Ninni işte! Ama Ömer bu ninniyi çok seviyor. Ne zaman onu söylesem, hemencecik uyuyor. Bu da benim çok hoşuma gidiyor. Aaa, Ömer uyumuş bile.

Allah'ım Ömer'e yardım et, lütfen! Dişleri çok kolay çıksın.

17 Haziran

Dedemlerin bahçesinde bir dut ağacı var. Dutların tadı bal gibi. Bazen babam dut ağacına çıkıyor. Biz de ağacın altına çarşaf tutuyoruz. Babam ağacın dallarını hızlı hızlı sallıyor. İşte o zaman dut yağmuru başlıyor. Dutlar, pıtır pıtır çarşafa dökülüyor. Ben dutları yerken:

–Bu dut yağmuru, su yağmurundan çok daha lezzetli, değil mi dedeciğim, dedim. Dedem de:

–Ama yağmur da çok önemli, kızım. Eğer yağmur yağmazsa; çiçekler, ağaçlar, erikler hatta dutlar olmaz ki, dedi.

Bütün insanların, hayvanların, bitkilerin Allah'ın gökten gönderdiği yağmura çok ihtiyacı varmış. Bunu bana annem de anlatmıştı.

Daha sonra babaannem komşumuza bir tabak dut gönderdi.

Allah'ım! Dutları yarattığın için Sana şükürler olsun.

Bu akşam gök gürlüyor. Bir yandan da yağmur yağıyor. Çok korkuyorum. Bu yüzden odada yalnız uyumak istemiyorum. Anneme:

–Anneciğim ben bu gece seninle uyumak istiyorum, dedim. O da:

–Büşracığım! Sen artık kendi başına yatabilecek kadar büyüdün. İstersen şimdi sana en sevdiğin kitabı okurum. Sonra da ben odama giderim, dedi.

–Hayır anneciğim! Odana gitmeni istemiyorum. Sabaha kadar benimle yat lütfen, dedim. Annem:

–Niçin yavrucuğum, dedi.

–Çünkü yalnız yatmaktan korkuyorum, dedim. Annem:

–Büşracığım. Biz bir aileyiz ve aynı evin içersinde yaşıyoruz. Şunu sakın unutma! Biz hiçbir zaman yalnız değiliz. Allah, hep bizim yanımızda. Ayrıca O, yarattığı bütün canlıları çok sever, dedi.

Annem böyle söyleyince biraz rahatladım. Anneciğim! Allah'ın hep bizimle olması çok güzel, dedim.

Sonra annem bana çok güzel masallar anlattı. Ardından da:

–Allah, rahatlık versin yavrucuğum! Hayırlı geceler, diyerek alnımdan öptü.

Ben de:

"Allah'ım! Lütfen güzel rüyalar göreyim. Beni ve ailemi koru." diye dua ettim.

19 Haziran

Bugün babaannemle birlikte bahçeye çıktık. Babaannem ağaçtan biraz kiraz topladı. Tam eve dönerken yerde birçok erik gördüm. Erikleri toplamaya başlamıştım ki babaannem:

–Bak yavrum! O erikler bizim bahçeye komşunun ağacından düşmüş. Görüyor musun ağacın dalı bizim bahçeye uzanıyor, dedi. Başımı kaldırıp baktım. Sahiden de yerdeki erikler komşumuzun bahçesindeki ağaçtan bizim bahçeye dökülmüştü. Babaannem eğilerek:

–Başkasına ait bir meyveyi izinsiz yiyemeyiz. Onu sahibine vermemiz gerekir, dedi.

–Ama benim canım erik yemeyi çok istiyor babaanneciğim, dedim. O da:

–O zaman dedene söyleriz o da sana pazardan erik alır, dedi.

Sonra bizim bahçeye dökülen erikleri hemen bir bez torba içine koyduk. Torbayı, erik ağacının dalına astık.

Allah'ım! Bugün başkalarına ait yiyeceklerden izinsiz yenilemeyeceğini öğrendim.

Bütün bunları öğrendiğim için çok mutluyum. Bir de benim canım erik yemek istiyor. Lütfen Allah'ım! Bu isteğimi kabul et.

20 Haziran

Bu sabah kahvaltıdan sonra bahçeye çıkmıştık. Çok geçmeden "tık tık" diye bahçe kapısı çalındı. Kapıya koşarak:

–Kim o, dedim.

–Benim, ben! Komşunuz Hatice Hanım, dedi. Babaannem de:

–Aç yavrucuğum aç! Komşu teyzen gelmiş, dedi.

Kapının tokmağını çevirdim. "Gıcır" diye bir ses çıktı. Herhâlde bahçe kapısı, Hatice teyzeye benden önce "Hoş geldiniz." diyordu. Ondan sonra misafirimize ben de "Hoş geldiniz." dedim. Bunu bana annem öğretti.

Hatice teyze bana:

–Hoş bulduk küçük hanım! Pek de güzel misafir karşılıyorsun, dedi. Sonra bir baktım. Komşu teyzenin elinde kocaman bir tabak dolusu erik.

–Aaa... İstediğim erikler, dedim.

Babaannem niye zahmet ettiniz, dedi. Hatice teyze:

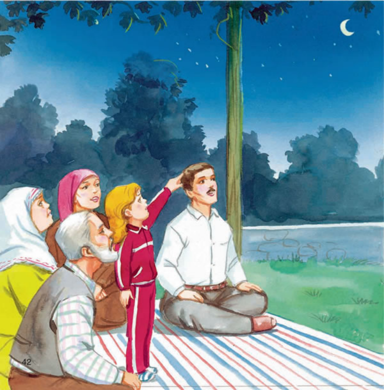
–Buyurun komşucuğum. Dün bizim ağacın dalına astığınız erikleri gördüm. Bu güzel eriklerden sizin de tatmanızı istedim. Bundan sonra bizim ağaçtan sizin bahçeye düşen erikleri rahatlıkla yiyebilirsiniz. İnanın buna çok sevinirim, dedi.

Babaannem de Hatice teyzeye çok teşekkür etti. Ardından babaannem, erik tabağını eline aldı. Sonra da göz kırparak bana baktı.

Artık eriklerden yiyebilirdim.

Allah'ım! Benim isteğimi kabul ettiğin için, Seni çok seviyorum. Ayrıca yarattığın güzel erikler için Sana şükürler olsun.

Bu gece hava çok güzeldi. Hep birlikte bahçeye çıktık. Annem asma dallarının altına bir kilim serdi. Bu kilimi babaannem dokumuş. Hem dokumuş hem de onu dokurken dualar okumuş:

"Rabbi yessir ve lâ tü'assir,

Rabbi temmim bilhayr." Yani "Allah'ım, işimi kolaylaştır, güçleştirme. Başladığım işi hayırla bitirmemde bana yardım et." diye dualar etmiş. Herhâlde bu kilimler onun için bu kadar güzel olmuş. Ben de bu güzel kilime oturdum. Gökyüzüne baktım.

Ne kadar çok yıldız var. Ay da çok güzel görünüyor. Onlara el salladım. Babaannem:

"Ay gördüm Allah.
Amentü billah.
Sana her zaman,
Şükürler olsun, ya Rab." diyerek yine dua okudu.

Ben de onun söylediği duayı arkasından tekrar ettim.

22 Haziran

Dua etmeyi çok seviyorum. Çünkü dua edince çok mutlu oluyorum. İsteklerimi Allah'a dua ederek söylüyorum. Ancak O benim isteklerimi gerçekleştirebilir.

Annem, babam, dedem ve babaannem de dua ediyor. Çünkü Allah her şeyden ve herkesten güçlü. Dedeme sordum:

–Dedeciğim! Biz dua ediyoruz; peki çiçekler, kuşlar, kelebekler de dua ediyor mu, dedim. O da:

–Ne güzel sorular soruyorsun sen böyle küçük hanım, diyerek başladı anlatmaya:

–Bak Büşracığım! Bizler dua ediyoruz. Çünkü isteklerimiz ve ihtiyaçlarımız var. Bunun için gücümüzün yetmediği her şeyi Allah'tan istiyoruz. Tabi ki çiçeklerin, kelebeklerin, kuşların da ihtiyaçları var. Onlar da Allah'a dua ediyor. Ama kendi dilleriyle. Kuşlar öterek, yapraklar sallanarak dua ediyor. Hem dua ediyor hem de Allah'a hep şükrediyor, dedi.

"Sağ ol dedeciğim." diyerek, onun sakalına dokundum.

Allah'ım, dua ettiğim zaman çok mutlu oluyorum ve Seni çok seviyorum.

Dün dedemle konuşmuştuk. Kuşlar öterek dua eder, diye. Acaba kuşlar dualarında ne istiyor, merak ettim. Koşarak annemin yanına gittim.

–Anneciğim! Kuşlar nasıl dua ediyor, dedim. Annem:

–Ne dersin, Büşracığım! Kendimizi bir kuş gibi hayal edip düşünelim mi, dedi. İstersen bir sen söyle, bir de ben. Böylece oyun da oynamış oluruz, dedi. Sonra da:

–En güzel kuş duası yapan kazansın! Tamam mı anne, dedim. Önce ben:

–Minik bir kuş, "Allah'ım çok güzel uçabileyim." diye dua edebilir, dedim. Sıra anneme gelmişti:

–Minik bir kuş, "Allah'ım! Yeşil yaprakları olan dallara konayım. Onlar benim salıncağım olsun. Dal salıncağımda da cik cik öterek sana dualar edeyim." diyebilir, dedi.

Annemi alkışladım. Annem de:

-Büşracığım, senin yaptığın dua da çok güzel, dedi. Sonra da alnımın tam ortasından öptü.

Allah'ım, Sen kuşların da bizim de dualarımızı kabul et lütfen!

24 Haziran

Ben Ceren'i çok özledim. Onunla birlikte oynamak çok güzeldi. Ama burada da Ceren'in yerine arkadaşım Emine var. Bugün Emine, ben ve diğer arkadaşlarımız kutu kutu pense oyunu oynadık. El ele tutuşup sıra ile dizildik. Arkadaşlarım önce:

"Kutu kutu pense.

Elmamı yerse.

Arkadaşım Büşra,

Arkasını dönse." dediler. Misafir olduğum için önce benim ismimden başladılar. Sonra da sırasıyla diğer arkadaşlarımızın isimlerini söyledik. Oyun çok eğlenceliydi. Bu oyunu oynarken hiç mızıkçılık olmuyor. Onun için kutu kutu pense oyununu çok seviyorum.

Allah'ım, arkadaşlarımın olması çok güzel. Tabi ki birlikte oyun oynamak da. Arkadaşlarım hep yanımda olsun, lütfen!

Bu akşam annem, babam, Ömer ve ben birlikte bahçeye çıktık. Yaz akşamları bahçede olmak çok güzel!

Annem tepside çaylarımızı getirdi. Yanına biraz da çerez koymuş. Asma ağacının altına oturduk. Annemle babam çaylarını içiyordu. Ben de çerezimi yerken rüzgârın "vuv vuv" diye çıkardığı sesi dinliyordum. Annem:

–Rüzgâr ne kadar da tatlı esiyor, değil mi Büşracığım, dedi.

–Nasıl yani, diye sordum. Annem gülerek:

–Yavaş yavaş esiyor demek istedim, dedi.

–Anne! Bence rüzgâr şarkı söylüyor, dedim. Biz de onunla birlikte şarkı söyleyelim mi?

–Tabi ki canım, dedi. Birlikte şarkılar söyledik. Babam da şarkılarımıza katıldı. Hatta Ömer de "agu, agu" diye sesler çıkardı. Sonra bize cırcır böcekleri de eşlik etti. Söylediğimiz şarkılar kardeşime ninni gibi geldi. Minicik ağzıyla esnemeye başladı. Ben de annemin dizine başımı koyarak:

"Allah'ım! Güzel şarkılar söyleyen bu rüzgârı ve böcekleri yarattığın için Sana şükürler olsun." dedim.

26 Haziran

Bu sabah, hazırlanıp köydeki minik dereye gittik. Dere şırıl şırıl akıyordu.

Teyzeler orada bir ağacın dalına keçi elbiseleri asmışlardı. Babaanneme:

–Çok merak ettim, babaanneciğim! Bu keçi elbiseleri ne işe yarayacak, dedim. Babaannem gülerek:

–Ne! Keçi elbisesi mi, dedi. "Hı hı" dedim. Babaannem:

–Ona tulum derler yavrucuğum. İçinde de çok lezzetli ayranlar, peynirler yapılır, dedi.

–Ya öyle mi, dedim.

Sonra da teyzeler kova kova yoğurtlarını bu keçi elbiselerinin, ayy, şaşırdım, yani tulumların içine döktüler. Biraz da dereden su doldurup, "çup çup" diye sallamaya başladılar.

Tulumlar sallanırken çok güzel sesler çıkıyordu. Ben de kıkır kıkır gülüyordum.

Biraz sonra teyzeler koca bir tas ayranı bana uzattılar. Köpük köpüktü. "Bismillâhirrahmânirrahîm" diyerek onu içtim. Tadı nefisti, çok nefis. Tabi teyzelere teşekkür etmeyi unutmadım.

Sonra keçi tulumunun içinden sapsarı bir şey çıkardılar. O da tereyağıymış. Keçi tulumu sallandıkça ayranla yağ birbirinden ayrılırmış.

Allah'ım, bize tulumun içinde yapılan ayrandan tattırdığın için Sana şükürler olsun.

27 Haziran

Kahvaltıda bu sabah gözleme vardı. Onları babaannem yaptı. İçlerine de tereyağı sürdü. Ben de onları hapur hupur yedim. Babaanneme:

–Ellerine sağlık babaanneciğim, dedim. O da:

–Afiyet olsun yavrum, dedi.

Böyle söylemek gerektiğini bana annem öğretti. Çünkü o zaman, o yemeği pişirenler çok sevinirmiş.

Babaannem, gözleme ustasıymış. Yani gözlemeyi çok güzel yaparmış. Bunu babam söyledi. Yuvarlak tahtadan sofra üstünde oklava ile hamur açıyor. Oklava hamura değdikçe daha kocaman oluyor. Bazen babaannem bana da küçük bir parça hamur veriyor. Ben de onu tahtanın bir köşesinde açmaya çalışıyorum. Birazcık açabiliyorum. Babaannem:

–Aferin benim kızıma, ellerine pek de yakışıyor, diyor. İşte o zaman çok seviniyorum.

Açtığım gözlemeler pişince de yiyorum. İnsanın kendi yaptığı bir şeyi yemesi ne kadar güzelmiş.

Allah'ım, büyüyünce ben de güzel yemekler yapabileyim. Bana da "Ellerine sağlık, Büşra Hanım." desinler.

28 Haziran

Ağaçları çok seviyorum. Çünkü onların dalları hem kuşların hem de bizim salıncağımız oluyor.

Bugün babam ağaçların arasına ipleri gerdi. Bize salıncak yapacakmış. Onun için çok neşeliydi. Başladı türkü söylemeye:

"Dalları bastı kiraz
Gel bize biraz biraz..."

Bir yandan babamı izliyor, bir yandan da söylediği türküye eşlik ediyordum.

Tam neşeli neşeli söylerken babam birden susuverdi.

–Ne oldu babacığım, neden sustun, dedim.

–Bak Büşracığım, duyuyor musun? Ezan okunmaya başladı, dedi. Ben:

–O zaman susmak mı gerekir babacığım, dedim. O da:

–Ezanı saygıyla dinlemeli ve Allah'a dua etmeliyiz. Çünkü Peygamber Efendimiz öyle söylemiş, dedi.

Birlikte sessizce ezanı dinledik. Ezan çok güzeldi.

Allah'ım, ezanlar okunurken herkes onu sessizce dinlesin!

Annem bu akşam yine çayları demledi. Hepimiz asmanın altında toplandık. Yarın köyden ayrılacağız. Babam:

–Şu asma altında içilen çayın tadı hiçbir yerde yok, diyor. Bu arada dedem avucunun içine bir şey saklayarak yanıma geldi. Bana:

–Bil bakalım, Büşracığım! Avucumun içinde ne var, dedi. Çok merak ettim.

–Fıstık mı, dedim.

–Hayır, dedi.

–Peki... Şeker mi var, dedeciğim?

–Hayır, küçük hanım, dedi.

–Lütfen çok merak ettim, onu gösterir misin, dedim. Dedem daha fazla dayanamayarak avucunun içini açtı. Allah'ım elinin ortasında pırıl pırıl parlayan, lâmba gibi bir böcek vardı.

–Aaa... Bu elektrikli böceğin adı ne, dedim. Annemler bu sözüme çok güldüler. Dedem:

–Ona ateş böceği derler yavrum, dedi. Geceleri böyle pırıl pırıl yanarmış. Ben:

–Canım canım! Allah seni ne tatlı yaratmış öyle, dedim.

Allah'ım, ateş böceklerinin ışıkları hep yansın!

30 Haziran

Bugün erkenden kalktık. Bana önce Çilli Horoz, "Hayırlı sabahlar!" dedi. Arkasından kuşlar, kuzular... Dedem, bugün beni eşeğe bindirecek, söz verdi.

Eşeğe hiç binmedim. Bu yüzden çok heyecanlıyım.

Eşeğin adı "Karakaçan." Ne demekse... Karakaçan çok sevimli, gözleri de çok güzel. İki tane de kulağı var. Hem de dik dik.

Eskiden insanlar, taşıtlar yokken atlarla develerle eşeklerle yolculuk yaparlarmış. Bugün eşekle yolculuk yapma sırası ben de. Tam Karakaçan'la köyü nasıl gezeceğimi hayal ediyordum; dedem, Karakaçan'ı yanıma getirdi:

–Atla bakalım Büşra Hanım, dedi.

Dedemin de yardımıyla Karakaçan'ın sırtına bindim. Dıgıdık dıgıdık köyü gezmeye başladım. Çok eğlenceliydi. Dedeme:

–Ömer'in de Karakaçan'a binmesini çok isterdim, dedim. Dedem de:

–İnşallah yavrucuğum! Büyüyünce onu da bindiririz, dedi.

Bu arada annemler valizlerimizi hazırlamışlar. Yemeklerimizi yedikten sonra, dedemlere, "Allahaısmarladık." dedik. Onlar da, "Güle güle! Yolunuz açık olsun, Allah'a emanet olun." dediler. Dedemin ve babaannemin ellerini sırayla öptüm. Bu sırada Küçümen de yanımıza geldi. Ona da sarıldım. "Hoşça kal canım, hoşça kal." dedim.

Allah'ım, dedem ve babaannemle bu güzel köyde yine birlikte olalım!

1 Temmuz

Bugün teyzemlerdeyiz. Tatilimizin birazını da burada geçireceğiz.

Teyzemlerin evleri deniz kıyısında. Dalgaların sesini evden duyabiliyoruz. Sanki dalgalar şarkı söylüyor. Ben de onlara bir şarkıyla eşlik ettim:

"Denizde dalga,
Gökte martılar.
Çocuklar ona,
Yerden el sallar.
Uçarken kuşlar,
Hoplar balıklar.
Bugün denizde,
Ne çok martı var."

Annem duyduğunda:

–Ne güzel bir deniz şarkısı bu, dedi.

–Evet anneciğim! Onu bana Didem abla öğretmişti, dedim. Biliyor musun anne, onu çok özledim. Çünkü Didem ablamı çok seviyorum.

Denizleri, martıları… Bir de balıkları da çok seviyorum.

Allah'ım; balıkları, denizleri, martıları yarattığın için Sana şükürler olsun.

2 Temmuz

Teyzemin üç çocuğu var. Bugün teyzemin oğlu Burak ağabeyimle deniz kıyısına gittik. O eline bir kâğıt alıp katlamaya başladı. Ne yaptığını bir türlü anlayamadım.

–Burak ağabey! O kâğıdı niçin katlayıp duruyorsun, dedim.

–Biraz beklersen görürsün Büşracığım, dedi.

Ben de:

–Tamam beklerim, dedim.

Biraz bekledim. Burak ağabeyim, harika bir gemi yaptı. Onu bana uzatarak:

–Nasıl? Beğendin mi kâğıt gemini, dedi.

–Evet! Hem de çok dedim. Bu kâğıt gemiden Ömer'e de yapar mısın?

Burak ağabey bana:

–Tabi ki yaparım, dedi.

Burak ağabeyimin yaptığı gemiyi eve götürdük. Anneme, gemiyi Ömer'e vermek istediğimi söyledim. Annem de:

–Aferin Büşra! Kardeşini düşünmen çok güzel, dedi.

Ben de çok sevindim.

Allah'ım! Kardeşimi düşünmek beni çok mutlu etti. Büyüyünce Ömer'in de benim de sahici gemilerimiz olsun, lütfen!

3 Temmuz

Burak'ın Ömer gibi bebek kardeşi var. Onun adı Beyza.

Beyza'yı hepimiz çok seviyoruz.

O, emekleyebiliyor. Yani hem ellerini, hem ayaklarını, kullanarak yerde sürünüyor. Ne komik! Bebekken ben de öyle yürüyormuşum.

Bazen Ömer ve Beyza birlikte ağlamaya başlıyor. O zaman annem ve teyzem ne yapacağını şaşırıyor. Ben de onlara yardımcı olmak için, koşarak odaya gidiyorum. Oyuncak sepetin içinden yavru tavşanı alıyorum. Sonra doğru Ömer'le Beyza'nın yanına koşuyorum. Yavru tavşanın, kulağına bastırınca ötmeye başlıyor. O zaman bebekler, birden susup merakla tavşana bakıyor.

Artık, Beyza ile Ömer ağlamıyor ne güzel. Çünkü ağladıkları zaman çok başım ağrıyor.

Allah'ım, annem ve teyzeme yardım edebildiğim için çok mutluyum. Bütün çocuklar büyüklerine yardım etsin, lütfen!

4 Temmuz

Teyzemin kızı Dilara ile oynamak çok eğlenceli.

Bazen deniz kıyısında onunla birlikte kumdan evler yapıyoruz. Deniz kabuklarıyla da kumdan evlerimize kapı ve pencereler takıyoruz.

Bu sabah, kahvaltıdan sonra yine deniz kıyısına gittik. Elimi, tepe yapıp onun üstünü ince kumla kapladım. Sonra da yavaşça elimi kumun altından çektim. Küçücük, kumdan bir evim olmuştu. Unutmadan söyleyeyim, evimizin kapısı da midye kabuklarındandı. Çok güzel olmuştu.

Bir de, Dilara ile birlikte evimizin önüne çakıl taşlarından yollar döşedik.

Tam o sırada bir dalga gelip kumdan evimizi yıktı. Dilara da ben de ağlamaya başladık.

Evden sesimizi duyan teyzem, hemen yanımıza geldi.

–Ne oldu çocuklar? Niçin ağlıyorsunuz, dedi. Ben yıkılan evimizi göstererek:

–Yaptığımız ev çok güzeldi, ama bir dalga gelip onu yıktı, dedim.

Teyzem:

–Öyle mi! Üzüldüm doğrusu. Ama yine yapabilirsiniz. Belki de bu sefer daha güzel olur. Hem ben de size yardımcı olabilirim, dedi.

Galiba teyzem haklıydı. Dilara da ben de ağlamayı bırakarak, ona sarıldık. Sonra da hep birlikte kumdan evler yaptık. Tabi ki bu sefer, denizden biraz daha uzakta duruyorduk. Hem bu evimiz daha güzel oldu.

Allah'ım, teyzem bize yardım ettiği için çok mutluyum.

5 Temmuz

Akşamüstü annem, babam, Ömer ve ben gezintiye çıktık. Rüzgâr çok tatlı esiyordu. Etrafta sadece dalga sesleri duyuluyordu.

Babam uzun süre denize baktı. Sonra bize dönerek:

–Ne kadar da güzel görünüyor değil mi? İçinde de birçok canlı yaşıyor. Hepsi de ayrı ayrı güzellikte... Annem:

–Allah, denizde yaşayan balıklara, böceklere, bitkilere önemli görevler vermiştir, dedi.

Ben:

–Peki, denizde yaşayan balıklar nerede? Ben onları göremiyorum, dedim.

Babam önümde çömelerek gözlerimin içine baktı:

–Bak canım! Allah, yeryüzünde çeşit çeşit canlılar yaratmış. Gözlerimizle göremediğimiz o kadar çok canlı var ki. İstersen seni deniz kenarındaki balık pazarına götüreyim. Orada balıklar, böcekler, hatta deniz bitkilerini bile görebilirsin, dedi.

Buna çok sevindim. Acaba balık pazarında ahtapot da görebilecek miyim? Geçen gün televizyondaki bir programda ahtapotu seyrettim. Tam sekiz kolu, bir de başı vardı. Neyse, biraz sonra kim bilir neler göreceğim!

Allah'ım, Senin yarattığın her şey çok güzel. Ben yarattığın bütün güzellikleri tanımak istiyorum!

6 Temmuz

Bugün babama seslendim:

–Babacığım neredesin, dedim. Annem:

–Büşracığım! Baban ve eniştem birlikte balık tutmaya gittiler, dedi. Ben de bütün gün onları bekledim.

Akşam olunca babam ve eniştem eve geldiler. Ellerinde de mavi kovalar vardı. Çok mutlu görünüyorlardı. Kovaların içini çok merak ettim. Hemen babamın yanına gidip baktım. Kovanın içinde bir sürü balık vardı. Hatta bazıları "zıp zıp" zıplıyordu. Babam bana:

–Nasıl Büşra! Güzel mi, dedi.

–Güzel babacığım! Ama denizde dursalar daha iyi olurdu, dedim.

O da:

–Bak Büşracığım! Allah, bu balıkları biz beslenelim, diye yaratmış. Hem de çocukların büyümesi için çok faydalı bir besin, dedi. Ben de:

–Tamam babacığım, dedim.

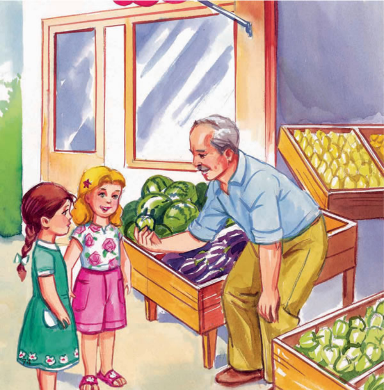
Daha sonra babam ve eniştem balıkları ayıkladı. Teyzem de kızarttı.

Akşam yemeğinde yediğimiz balıklar çok lezzetliydi.

Ayrıca, balık tutmak da çok güzelmiş. Babam söz verdi. Bir gün bizi de balık tutmaya götürecekmiş.

Allah'ım, bizim için bu nefis balıkları yaratmışsın. Bu yüzden Sana çok şükrediyorum.

7 Temmuz

Bugün annemle, teyzem mutfakta yemek yapıyordu. Burak ağabeyim de top oynamaya gitmişti. Bu yüzden annem, bana ve Dilara'ya seslenerek:

–Çocuklar! Dolma biberimiz yetmedi. Manavdan yarım kilo dolma biber alıp gelir misiniz, dedi. Ben ve Dilara buna çok sevindik. Hemen el ele tutuşup manava gittik. Manav amcaya:

–Bize yarım kilo biber verir misiniz, dedik. Manav amca:

–Nasıl biber vereyim? Sivri mi, olsun, dedi. Dilara'yla birbirimize bakarak:

–Şey annemiz söylemişti. Ama unuttuk, dedik. Ben:

–Galiba tombik biberdi, dedim. Dilara da:

–Hayır Büşra! Tonton biberdi, dedi.

Manav amca bize çok güldü.

–Anlaşıldı, anlaşıldı. Sanırım siz dolma biber istiyorsunuz, dedi. Biz de başımızı sallayarak:

–Evet! İşte ondan manav amca, dedik.

Eve döndüğümüzde olanları annemlere anlattık. Onlar da çok güldüler. Annemle, teyzem tombik biberlerden çok lezzetli dolma yaptılar. Biz de afiyetle yedik.

Allah'ım, tombik biberleri yarattığın için Sana şükürler olsun.

8 Temmuz

Bugün öğle uykusuna yattım. Öğleyin uyumak çok faydalıymış. Peygamber Efendimiz öyle yaparmış. Annem söyledi. Biz de onun gibi uyursak hem Allah bizi severmiş hem de sağlıklı olurmuşuz.

Öğle uykusundan uyandığımda çok güzel bir ses duydum. Gözlerimi açtım. Bir de ne göreyim? Babam bir kenara oturmuş kısık sesle bir şeyler okuyor. Yavaşça yatağımdan kalktım. Hiç ses çıkarmadan babamın kucağına oturdum. Okuduğu şey çok güzeldi. Başımı babamın omzuna dayayıp usul usul dinledim. Okuması bitince babam "Âmin." dedi. Ellerini yüzüne sürdü.

–Babacığım! Okuduğun neydi öyle, dedim. Çok güzeldi de. Babam başımı okşayarak:

–Kur'ân-ı Kerîm okuyordum yavrum, dedi.

–Kur'ân-ı Kerîm mi? O ne demek?

–Allah'ın, bizler için göndermiş olduğu kitap. Allah, bu yüce kitabında bizden neler istediğini anlatıyor. Yani bize doğru yolu gösteriyor, dedi.

Bunları öğrenmek beni çok mutlu etti.

Allah'ım! Ben de Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenmek istiyorum. Bana yardım et lütfen!

9 Temmuz

Teyzemlerin evlerine çok yakın bir piknik yeri var. Orada çok çeşitli ağaçlar var. Bugün hep birlikte oraya gittik. Annem ve teyzem sofrayı hazırlarken, eniştem de ateş yakıyordu. Sadece bu piknik alanında ateş yakabilirmişiz. Yoksa ormanda, yangın çıkarmış. Babam bunları, bebeklere salıncak kurarken anlattı.

O sırada Dilara, babama:

–Bak enişte, burada ikiz ağaç var. Salıncağı oraya kuralım mı, dedi.

Ben:

–Dilara! Nerede ikiz ağaç, dedim. Çünkü onları çok merak etmiştim. İkiz ağaç nasıl oluyordu, acaba? Bana arkamdaki çam ağaçlarını göstererek:

–Bak, dedi.

Hemen başımı çevirdim. Sahiden de ikiz gibiydiler. Tıpkı Didem ve Çiğdem ablam gibi. İkisi de aynı boyda ve aynı renkte. Bir de diken diken yaprakları var. Onlara çam ağacı deniyormuş. Çok da güzel kokuyorlar.

Bir de kozalakları varmış. Onlar da çam ağacının meyveleri herhâlde.

Dilara ile ben bugün bol bol kozalak topladık. Çok sert bir kabuğu vardı. Meyvesinden yiyemedik. Biz de bu kozalaklardan evde faaliyet yapmaya karar verdik.

Allah'ım! Lütfen, içinde çok güzel ağaçlar olan bu ormanı koru!

10 Temmuz

Bugün, Dilara ile ben kozalakları sulu boya ile boyuyorduk. Babam seslenerek bizi dışarı çağırdı. Hemen yanına gittik. Bir baktık. Sanki elleriyle arkasında bir şeyler saklıyordu.

–Çocuklar size bir bilmece soracağım. Bakalım bilecek misiniz, dedi.

Dilara ile birbirimize baktık. Çok merak etmiştik. Acaba ne soracaktı? İkimiz birlikte:

–Bilmece mi, dedik. Babam gülerek:

–Evet, dedi. Başladı anlatmaya:

"Kabukları tırtık tırtık.

Sanki minik bir sandık.

İçinde nefis şeyler var.

Bunların hepsini çam ağacı bizlere sunar."

Ben hemen heyecanla:

–Kozalak mı babacığım, dedim. Babam "Aferin benim canım kızım." dedi.

Sonra da ellerini açarak kozalakları bize verdi. Dilara:

–Hani, enişte bunun içinde çok tatlı şeyler vardı, dedi. Babam da heyecanla kozalağı yere vurdu. İçinden küçük küçük kabuklu bir şeyler çıkardı. Sonra da onları kırarak bize uzattı.

–Bakın bakalım! Bu çam fıstıklarının tadına, dedi.

–Hımm... Nefis, çok güzel, dedik.

–Haklıymışsın baba!

Allah'ım, kozalağın içindeki fıstıkları yiyip, kabuğundan da faaliyet yapabildiğim için Sana şükürler olsun.

11 Temmuz

Bugün Dilara ile evcilik oynadık. İkimiz de bebeğimizi, oyuncak tencere ve tavamızı çıkardık. Bebeklerimize şakacıktan mama yaptık. Onları ayaklarımızda sallayıp ninniler söyledik.

Dilara, benim komşum oldu. Bana oyuncak mikserle kek yaptı. Ben de ona "Ellerine sağlık komşucuğum." dedim. Dilara da, "Afiyet olsun." dedi.

Evcilik oynadıktan sonra canımız deniz kıyısındaki kumlarla oynamak istedi. Oyuncak sepetini devirip içinden kova ve küreğimizi aldık. Annelerimizden izin almaya gittik.

–Deniz kıyısında oynayabilir miyiz, dedik. Annem de:

–Oyuncaklarınızı topladınız mı, dedi.

–Şey! dedik. Sonra toplayalım! Annem de:

–Hayır canım. Yapılması gereken bir işi sonraya erteleyemeyiz, dedi.

"Peki" diyerek odamıza gittik.

Dilara oyuncaklarını toplarken bana:

–Toplamak hiç eğlenceli değilmiş, dedi.

–Haklısın! Bir daha oyuncaklarımızın hepsini dökmeyelim, dedim.

Topladıktan sonra, odamızı düzenli görmek bizi çok mutlu etti.

Allah'ım! Biz hep düzenli çocuklar olalım lütfen!

12 Temmuz

Bugün Dilara ile birlikte deniz kıyısına giderken yolda bir yengeç gördük. Ters dönmüştü. Ona yaklaşarak:

–Canım canım! Ben şimdi, sana yardım ederim, dedim. Ama ona bir türlü elimi süremiyordum. Çünkü onun makasa benzeyen kolları vardı. Dilara'ya:

–Ona yardım etmeliyiz. Ama nasıl tutacağız, dedim. O da hemen koşup, Burak ağabeyi çağırdı. Ne de olsa o ağabeydi.

Az sonra, Burak ağabey koşarak yanımıza geldi. Yengeci yavaşça kabuğundan tutup eline aldı. Sonra da hızla koşarak onu denize bıraktı.

Bu sırada biz de Burak ağabeyi izliyorduk. Yengeci, denize koyduğu anda onu alkışlamaya başladık.

"Bravo Burak ağabey, bravo sana!" dedik.

Burak ağabey de bize gülümseyerek baktı. Herhâlde yaptığı yardım onu da mutlu etmişti.

Olanları annelerimize anlattık. Onlar da bizi kutladılar. Annem:

–Aferin çocuklar! Hayvanları seven ve koruyan insanları, Allah da çok sever, dedi.

Allah'ım! Hayvanları sevmek ve ihtiyacı olduklarında onlara yardım etmek çok güzel. Artık ben de hayvanlara yardımcı olacağım. Söz veriyorum!

13 Temmuz

Bugün Dilara'nın arkadaşlarıyla bahçede "Yağ satarım bal satarım." oyunu oynamaya karar verdik. Ama herkes ebe olmak istiyordu. Onlar:

–Bana ne, bana ne, ben ebe olacağım işte, diyordu. Dilara'yla birbirimize baktık. Sonra da:

–Arkadaşlar! O zaman sayışalım, dedim. Herkes bunu kabul etti. Yan yana tıpkı bir ay gibi sıralandık.

Arkadaşlarımızdan biri, sayışma tekerlemesi söyledi:

"Oooo…
İğne miğne ucu düğme,
Fil filince kuş dilince,
Horoz öttü tavuk tepti.
Bülbül kızı, selâm etti,
Selâmına dua etti.
Al çık bal çık.
Sana dedim sen çık."

En sona kalan ebe oldu. Böylece herkes sonucu kabul etti. Biz de yorulana kadar bu oyunu oynadık.

Allah'ım, arkadaşlarımla hep mutlu bir şekilde oyunlar oynayalım.

14 Temmuz

Bugün öğle yemeğinde nefis bir çorba vardı. Adı, tarhana çorbasıymış. Karnım çok acıkmıştı. Çorba da çok güzel kokuyordu.

Teyzem yemek servisine küçüklerden başladı. Önce bana verdi. Çünkü ben misafirmişim. Sonra da Dilara'ya.

Burak ağabey halasına gitmişti. Onun için öğle yemeğinde yanımızda değildi.

Çorba çok sıcaktı. Üstünden dumanlar çıkıyordu. Ben de üflemeye başladım. Hemen soğusun istiyordum. Bu sırada annem:

–Biliyor musunuz! Peygamber Efendimiz çorbasını üflemeden içermiş, dedi. Hem üflerken içimizdeki kirli hava yemeğimize karışabilirmiş, dedi.

Ben:

–Peki anneciğim! Bu çorbayı nasıl soğutacağız o zaman, dedim. Annem de:

–Yarısını bir başka tabağa alırsak daha çabuk soğur, dedi. Sonra da bana yardımcı oldu. Ben de anneme teşekkür ettim.

Allah'ım! Peygamber Efendimiz gibi, ben de çorbamı hiç üflemeyeceğim.

15 Temmuz

Bugün bahçede oynarken bir arı gördük. Pembe bir çiçeğin içine oturmuş dinleniyordu. Sanki çiçek onun koltuğu gibiydi. Pembe, güzel kokulu bir koltuk. Ballı arıcık, öyle rahat görünüyordu ki...

Bu sırada annem yanımıza geldi. Arıyı ona da gösterdik. Sonra da:

–Anneciğim, bu arıcık ne yapıyor burada, dedim. Annem:

–Çiçek özü topluyor, dedi.

Arılar, çiçek özlerini toplayıp bal yaparlarmış. Hem de o kadar çok yaparlarmış ki. Aslında onların doyması için azıcık bal yetermiş.

–Peki anneciğim! O zaman neden bu kadar çok bal yapıyorlar, dedim. Annem de:

–Tabi ki insanların bu ballardan yemesi için, dedi. Çünkü Allah, onlara bu görevi vermiş, dedi.

Annemin sözlerinden sonra arıyı elime alıp sevmek istedim. Annem beni uyararak:

–Dikkatli olmalısın canım! Uzaktan baksan daha iyi olur. Çünkü kendisini korumak için zehirli iğnesini kullanabilir, dedi.

Bu yüzden ben de:

–Afiyet olsun, küçük bal kutusu, diyerek arıya uzaktan el salladım.

Allah'ım, arıları yarattığın için Sana şükürler olsun. İyi ki de onlara bal yapmayı öğretmişsin.

16 Temmuz

Bugün Dilara ile birlikte denize gittik. Deniz kıyısında sadece ayaklarımız suya girecek şekilde biraz yürüdük. Çünkü biz yüzmeyi bilmiyoruz. Daha sonra da Dilara ile birbirimize su attık. Deniz suyu ılıktı. Oynarken çok eğlendik. Ama elbiselerimiz ıslanmıştı.

Koşa koşa eve döndük. Annem bize:

–Hadi bakalım! Sıra ile banyo yapacaksınız, dedi.

Ben de:

–Anneciğim, biz zaten denizde yıkandık. Tekrar banyo yapmayalım, dedim.

Annem:

–Deniz suyu tuzludur. Vücudunuzda kaşıntı yapar, dedi. Zaten haftada en az iki kez banyo yapmamız gerekiyormuş.

Biz de annemin sözünü dinledik. Banyomuzu yaptık. Mis gibi koktuk. Banyodan çıkınca da sırayla büyüklerimizin ellerini öptük. Onlar da bizi öperek:

–Sıhhatler olsun, güle güle kirlenin, dediler.

Çok merak ettim:

–Güle güle kirlenin ne demek anneciğim? Yani hep gülecek miyiz, dedim. Annem de gülerek:

–Büşracığım! Yani bir dahaki banyoya kadar günleriniz mutlu geçsin demek istedim, dedi.

Allah'ım, biz hep temiz çocuklar olalım. Bir de "Güle güle kirlenelim." lütfen.

17 Temmuz

Bu akşamüstü pencereden bakarken denizde bir şeyler gördüm. Ne olduğunu anlayamadım. "Baba koş, koş." diyerek onu yanıma çağırdım.

Babam, yanıma geldiğinde uzakları göstererek:

–Bunlar ne balığı babacığım, dedim. Suya dalıp dalıp çıkıyorlar!

Babam heyecanla:

–Bunlar yunus, usta yüzücüler, dedi. Hepsi aynı anda nasıl dalıp çıkıyorlar görüyor musun, dedi. Sonra da:

–Yunus Peygamber'in hikâyesini öğrenmek ister misin, Büşracığım, dedi.

Ellerimi birbirine vurarak:

–Evet babacığım, dedim. Babam da anlattı:

–Yunus, adında bir peygamber varmış. Allah'ı çok sever ve O'nun her emrini yerine getirirmiş. Bir gün ülkesinden ayrılarak gemiye binmiş. Ancak karanlık bir gecede, denize atılmış. Sonra da O'nu denizde büyük bir balık yutmuş. Balığın içi sessiz ve karanlıkmış. Yunus Peygamber kendisini bu zor durumdan sadece Allah'ın kurtaracağını biliyormuş. Bu yüzden O'na çok dua etmiş. Allah da Yunus Peygamber'in bu duasını kabul etmiş.

Bu hikâye çok hoşuma gitti.

Sonra yunuslara el sallayarak:

–Yunus Peygamber'i de sizi de çok seviyorum. Güle güle sevgili yunuslar! Hoşça kalın, dedim.

Allah'ım, iyi ki yunusları yarattın! Çünkü onları çok seviyorum.

18 Temmuz

Bugün babam biz sandalla denizde gezdirdi. O, harika kürek çekiyor. Çünkü benim babam çok güçlü.

Sandalın arkasındaki köpükler ve dalgalar çok güzeldi. Köpüklerde bir sürü baloncuk vardı. İşte bu sırada bir şarkı söyledim:

"Fış fış kayıkçı,
Kayıkçının küreği,
Hop hop eder yüreği,
Akşama fincan böreği."

Annem de beni alkışladı. Sandalla gezerken denizin üzerinde beyaz çiçek gibi bir şeyler gördük. Anneme dönerek:

–Bunlar ne anneciğim, dedim.

–Denizanası yavrucuğum, dedi.

–Peki, yanındaki bu küçükler de deniz yavrusu mu, dedim.

–Öyle diyebiliriz canım, dedi.

–Hoşça kalın denizanaları, hoşça kalın deniz yavruları, diyerek onlara el salladım.

Bu arada uzaklardan büyük kayıklar geçti. Onlara "Gemi" deniyormuş. Yani gemi demek, büyük deniz taşıtı demekmiş.

Allah'ım, her şey çok güzel; deniz, martılar, balıklar, kayıklar... Burada olduğum için Sana şükürler olsun.

19 Temmuz

Bugün teyzem bana kâğıttan bir papatya yaptı. Onu sarıya boyadık. Tabi ki yapraklarını da yeşile. Sonra da teyzemle bir oyun oynamaya karar verdik. Ben kâğıt çiçeğe sorular sordum.

–Adın ne, dedim. Teyzem kâğıt çiçeğin arkasına saklanıp cevap verdi.

–Benim adım sarı papatya, dedi.

–Tanıştığımıza memnun oldum, sarı papatya, dedim. O da:

–Biliyor musun, Büşracık! Hava ne kadar sıcak olursa olsun, güneş benim yapraklarımı hiç kurutmaz. Hep yeşil ve taze kalır onlar, dedi.

–Evet! Doğru söylüyorsun, dedim. Sonra konuşmama devam ederek:

–Peki topraktan nasıl çıkıyorsunuz? Çok merak ediyorum.

–Kolay dedi, sarı papatya. Sadece "Bismillah" diyoruz. Yani Allah'ın izni ile incecik köklerimizle beslenerek toprağın üstüne çıkıyoruz. Sonra da yapraklarımız büyüyor ve çiçek açıyoruz, dedi.

Ben de:

–Şimdi anladım, dedim.

Sarı papatya ile oynadığımız bu oyun çok hoşuma gitti.

–Sen çok güzel bir papatyasın. Ay! Yani teyzesin, dedim.

Allah'ım! Sarı papatyalar gibi ben de her işime "Bismillah" diyerek başlayayım, lütfen.

20 Temmuz

Ömer biraz üşütmüş. Durmadan ağlıyor. Hem sonra biraz da ateşi varmış. Annem:

–Çekmeceden dereceyi verir misin Büşracığım, dedi.

Ben de:

–Tamam anneciğim, dedim. Çünkü derecenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Hastalandığım zaman annem hep benim de ateşimi ölçer.

Şimdi de kardeşimin ateşini ölçecekmiş. Koşarak dereceyi anneme getirdim. Annem, dereceyi önce salladı. Sonra da Ömer'in koltuk altına yerleştirdi. Biraz bekledikten sonra dereceyi alıp üstündeki sayılara baktı. Ömer'in ateşi biraz yüksek çıkmış. Annem hemen Ömer'in üstündeki giyecekleri çıkardı. Alnına da ıslak bez koydu. Ömer hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Bu yüzden annem ile babam onu doktora götürdüler.

Onları, evde beklerken çok merak ettim. "Acaba kardeşim hâlâ ağlıyor mu?"diye düşündüm. Neyse! Bir süre sonra geldiler. Doktor amca Ömer'e ilâç vermiş. Bu ilâçlar, inşallah onu iyileştirecekmiş.

Allah'ım! Ömer'e şifa ver lütfen!

21 Temmuz

Bugün bir üzüm bahçesine gittik. Oraya üzüm bağı deniyormuş. Bu bağ, babamın arkadaşı Erdoğan amcanınmış.

Yolda giderken küçük bir dere gördük. Ellerimizi yüzümüzü yıkayıp serinledik. Bir de avuçlarımızı bardak gibi yapıp dereden soğuk su içtik. Babamın avuçları su bardağı gibiydi. Benimkilerse minik bir çay bardağına benziyordu.

Bir süre sonra üzüm bağına geldik. Orada dallara küpe gibi asılmış birçok üzüm gördüm.

Babam:

–Görüyor musun Büşra, bu salkımların içi şerbetle dolu, dedi. Ben de salkımları incelemeye başladım. Salkımlardaki üzümler yusyuvarlaktı.

Tıpkı Burak ağabeyin bilyelerine benziyordu. Ama üzümün dalları neden ağaçlara dolanmıştı. Merak edip babama sordum:

Babam:

–Çok ince olduğu için yanındaki ağacın dallarına sarılmışlar. Yoksa bu kadar çok üzümü, incecik dallar nasıl taşısın yavrum, dedi.

Babamın ne demek istediğini anlamıştım. Üzümlerin tadını çok merak ediyordum. Babam sanki benim ne istediğimi biliyordu. Az sonra bir salkım üzümü yıkayıp bana getirdi. Afiyetle yedim.

Akşamüstü dönerken, bir sepet üzüm de teyzemler için topladık. Bunu bizden Erdoğan amca istedi. Evdekiler de tadına baksın, dedi.

Allah'ım, içi şerbet dolu yuvarlak bilyeler, yani üzümler için Sana şükürler olsun.

22 Temmuz

Benim, güzel evim. Oyuncaklarımı, arkadaşlarımı, komşularımızı ne kadar da çok özledim.

Bugün teyzemlere bir komşu geldi. Yanında gelirken bizler için çok güzel şekerler getirmiş. Onun hiç torunu yokmuş.

Teyzenin yüzü bembeyaz. Yanakları da tombik, tombik.

Gülerken yanaklarında iki tane de çukur oluyor. Bu küçük çukurlara "gamze" deniyormuş. Onun için ben de teyzeye "Gamzeli Nine" dedim. Bu, onun çok hoşuna gitti. Bana:

–Ne gadar da büyümüşsün gari, dedi. Çünkü o beni bebekliğimde de görmüş.

Ben de annemin yanına yaklaşarak:

–Gamzeli Nine, niçin böyle değişik konuşuyor anneciğim, dedim. "Gari" ne demek? Annem gülümseyerek:

–Bak Büşracığım! Bazı insanlar bizlerden daha farklı konuşabilir. Bu çok normaldir, dedi. İstersen Gamzeli Nineye sor. O sana ne demek istediğini anlatır, dedi. Anneme:

–Gamzeli Ninenin, konuşması benim de çok hoşuma gitti, dedim.

Sonra da Gamzeli Nine için: "Allah'ım, Gamzeli Nineye sağlıklı ve hayırlı güzel günler göster." diye dua ettim.

23 Temmuz

Bu sabah çok heyecanlıydım. Çünkü gece çok güzel bir rüya görmüştüm. Bir de yarın evimize dönecektik.

Koşarak annemlerin yanına gittim. Kapıyı tıklattım. Annem, "Girebilirsin canım!" deyince içeri girdim.

–Harika bir rüya gördüm, dedim. Çok güzeldi, çok! Annem ve babam ikisi birden:

–Hayırdır inşallah, dediler. Ben de anlatmaya başladım:

–Çikolatadan bir evimiz vardı. Kurabiyeden saksıları. Bahçesindeki horoz da şekerdendi, dedim. Evimizin önündeki dere de limonatadandı. Annemle, babam ikisi birlikte:

–Ya öyle mi! Gerçekten de çok güzel, dediler. Sonra babam:

–Büşracığım! Anlaşılan sen evimizi çok özlemişsin, dedi.

–Evet, babacığım. Evimizi rüyamdaki ev kadar seviyorum, dedim. Çikolatadan duvarları, şekerden horozları olmasa da...

Babam gülümseyerek:

–Zaten bizim evde de iki tane harika şeker var, dedi. Biri Büşra, biri de Ömer!

Allah'ım, evimize hemen gidelim lütfen!

24 Temmuz

İşte bugün evimizdeyiz. "Evimiz, evimiz güzel evimiz."

Sema teyze, yani Ceren'in annesi bize bugün çay ve börek getirdi. Ceren börekleri uzatırken bana:

–Hoş geldin Büşra, dedi.

–Hoş bulduk Ceren! Seni çok özledim, dedim.

Sonra Ceren'e topladığım deniz kabuklarını verdim.

–Bak bunları senin için topladım, dedim. Çok mutlu oldu.

Ceren'e dedemlerin köyünü, Küçümen'i, teyzemleri, Dilara'yı kısacası her şeyi anlatmak istiyordum. Hatta rüyamı bile!

Herhâlde, Ceren'in de bana anlatacakları vardır.

Fakat bugün Ceren ve annesi bizde çok oturmadılar. Sema teyze:

–Yolda yorulmuşunuzdur. Bize müsaade, diyerek ayağa kalktı. Sema teyze, anneme de bana da "Allahaısmarladık."dedi.

Annem de Sema teyzeye ve Ceren'e "Güle güle! Yine bekleriz." dedi.

Annem:

– Ne kadar düşünceli bir komşumuz var, dedi.

Allah'ım, bizim iyi komşularımız olduğu için Sana şükürler olsun!

25 Temmuz

Bugün Ceren bize geldi. Onunla evcilik oynamayı çok özlemişim. Komşuculuk oynamak için, annemin odasına gittim. Dolabını açtım. İçinden annemin topuklu terlikleriyle süslü çantasını çıkardım. Topuklu terlikleri giydikten sonra, süslü çantayı da koluma taktım.

Tıkır tıkır giderken, birden ayağım yerdeki oyuncağa takıldı. Yere düştüm. Ceren, hemen elimden tutup beni kaldırmaya çalıştı. Ama ayağım acıyordu. Ağlamaya başladım. Annem koşarak yanımıza geldi. Beni kucağına alarak:

–Bir şeyin yok ya canım, dedi.

–Ayağım acıyor, anneciğim, dedim.

–Çok mu, dedi.

–Birazcık, dedim.

Annem ayağıma baktı.

–Sanırım önemli bir şey yok, Büşracığım! Sadece burkulmuş. Birazcık dinlenmen gerekecek, dedi. Beni kucağına alarak yatağıma götürdü.

Biraz canım yanıyordu. Biraz da utanıyordum.

–Terliğini izinsiz giymemeliydim anneciğim, dedim. Terliğinin topuğu da kırıldı. Özür dilerim! Annem gülümseyerek:

–Terliğin topuğu önemli değil, canım. Ya ayağın kırılsaydı. Ayrıca benden izinsiz eşyalarımı kullanmamalıydın, dedi. Annem çok haklıydı.

Allah'ım, lütfen! Ayağımın acısı çabucak geçsin.

26 Temmuz

Bugün kahvaltımı yalnız yaptım. Çünkü annem oruçluymuş. Anneme niçin oruç tuttuğunu sordum. O da bugün kandil yavrucuğum, dedi.

–Ne kandili anneciğim, dedim.

–Regaip Kandili, Büşracığım. Biliyor musun üç tane mübarek ay var. Recep, Şaban ve Ramazan. İşte bu gecenin sonunda Recep ayına gireceğiz. Bu gece Allah'a dua edip şükretmeliyiz, dedi.

Sonra bu güzel gece için hazırlık yaptık. Akşamüstü en güzel elbisemi giydim. Annem de fıstıklı irmik helvası pişirdi. Helva pişerken öyle güzel koktu ki! Çok canım istedi. Annem, helva pişince üzerine bir de tarçın ekti. Harikaydı!

Helvaları küçük küçük tabaklara bölüştürüp komşulara dağıttık. Komşularımıza annemle birlikte "Kandiliniz mübarek olsun."dedik.

Akşam olunca da annemin ve babamın ellerini öptüm. Bana, "Çok kandiller gör inşallah." dediler. Ben de "Âmin!" dedim. Sonra da:

"Allah'ım! Bu kandilimiz çok güzel geçti. Annem, babam ve kardeşimle birlikte yine böyle güzel kandiller geçirelim." diye dua ettim.

27 Temmuz

Bu akşam yemekten sonra ailece kitap okuma saati yaptık. Babam eline bir kitap aldı. Annem de bir başkasını. Ben henüz okuma yazma bilmiyorum. Olsun!

Yine de elime resimli bir kitap aldım. Ben de onun resimlerine bakıyordum. Okuma yazma öğrenince, yazılarını okuyabileceğim. Bunu bana annem söyledi.

Babam, bir ara elindeki kitabı masanın üzerine bırakarak:

–Büşracığım! O kitabı sana okumamı ister misin, dedi.

–Tabi babacığım! Çok sevinirim, dedim. Babam:

–Kitapların ne işe yaradıklarını biliyor musun yavrucuğum, dedi. Sonra da:

–Kitaplar, bize yeni şeyler öğretir. Onlar en güzel ve en iyi arkadaştır, dedi.

–Ceren ve Dilara gibi mi, dedim.

–Öyle de diyebiliriz, dedi babam.

Babam beni kucağına alarak, resimli masal kitabımı okumaya başladı.

Kitabın adı "Çevreci Kanguru" idi. O çok güzeldi. Babam kitabımı okurken, kendimi kanguruların yanında hissettim. Ayrıca bu kitaptan, çevre temizliğinin önemini öğrendim.

Okuma bitince de babamı yanağından öptüm. Sonra da:

"Allah'ım, bütün çocukların rengârenk kitapları olsun!" diyerek dua ettim.

Annem, babamla birlikte çay içiyordu. Ben de muzlu süt içiyordum.

Ömer de yanımızda mışıl mışıl uyuyordu.

Tam bu sırada yan komşumuzun evinden birden sesler gelmeye başladı. Herhâlde müzik setinin sesini çok fazla açmışlardı. Dinledikleri şarkılar bizim evden bile duyuluyordu.

Bu sesten etkilenen kardeşim ağlayarak uyandı.

Annemle babam birbirlerine bakıştılar. Ben de onlara baktım.

Babam:

–Bu kadar da olmaz ki canım, dedi. Annem de:

–Haklısın! Müzik başkalarını rahatsız etmeden dinlenilmeli, dedi.

Babam:

–Rahatsız olduğumuzu gidip söylemeliyiz, dedi. Annem:

–Belki ses kesilir, biraz bekleyelim istersen, dedi.

Gerçekten de az sonra ses kesildi. Biz de oldukça mutlu olduk.

Allah'ım, komşularımız bir daha müziğin sesini sonuna kadar açmasınlar. Çünkü minik kardeşim Ömer uyuyamıyor!

Bugün öğle vakti zilimiz çaldı. Annem "Kim o!" diyerek kapıyı açtı. Gelen yan dairedeki komşumuzdu. Annem:

–Buyurmaz mıydınız, dedi. O da:

–Rahatsız etmek istemem komşucuğum. Sadece özür dilemek için geldim, dedi. Dün akşam bizim delikanlı müzik setinin sesini fazla açmış galiba. Umarım rahatsız olmamışsınızdır. Neyse ki hemen onu uyardık. O da "Peki" diyerek, sesini kıstı, dedi.

Annem:

–Olur böyle şeyler. Hepimiz hata yapabiliriz. Önemli olan hatadan vazgeçmektir, dedi.

Herkes çok mutlu olmuştu.

Allah'ım! Ben şarkı dinlerken, müzik setinin sesini çok açmayacağım. Kimseleri rahatsız etmeyeceğim, söz veriyorum.

Balkonumuzda küçük bir saksımız var. İçinde de sarı renkli bir çiçek. Çiçeğimizin adı "hanımçantası." O tıpkı bir çantaya benziyor.

Üzerine de mini mini desenler çizilmiş. Ama bu çantalar o kadar küçük ki. İçine hiçbir şey sığmaz.

Annem:

–Büşracığım! Bu çiçeğe bu saksı artık küçük geliyor. Ne dersin, bu güzel çiçeği artık büyük bir saksıya dikelim mi, dedi.

–Tabi anneciğim, dedim. Çok sevinirim.

Önce balkona bir gazete serdik. Yanımıza büyük saksı, yani çiçek evi aldık. Yavaşçacık küçük saksıdan çiçeğimizi çıkardık. Büyük saksıya yerleştirdik. Hanımçantasına "Bismillah" diyerek ilk suyunu ben döktüm.

Sonra da büyük saksıya:

–Artık güzel bir çiçek arkadaşın var, dedim.

Büyük saksının üzerine gülen bir yüz resmi çizdim.

Annem de "Seni gidi yaramaz!" diyerek topraklı elini burnumun ucuna değirdi.

Allah'ım! Arkadaşım hanımçantası çiçeği, yeni evinde çok rahat etsin. Güzel güzel büyüsün lütfen!

1 Ağustos

Bu sabah annemle babam beni erkenden uyandırdılar. Sana çok güzel bir şey göstereceğiz, dediler. Ama çok uykum vardı. Gözlerimi ovuşturarak:

–Sonra gösterseniz olmaz mı babacığım, dedim.

–Hayır canım! Şimdi kalkmalısın. Yoksa yarın sabahı beklemen gerekir. Hem bu, senin çok istediğin bir şey, dedi.

–Sahi mi, dedim.

–Evet, dedi babam. Meraklanmaya başladım. Bir elimden annem diğerinden babam tuttu. Birlikte pencerenin önüne geçtik. Karşımızda çok uzaklarda bir dağ vardı. Onun ardından turuncu renkli bir top yavaş yavaş yükseliyordu. Babam:

–Güneşin doğuşunu görmek istemiştin ya, dedi.

–Aaa... Çok güzel, dedim. Annem:

–Evet yavrucuğum! Allah çok güzel yaratmış, dedi. Bir süre güneşin doğuşunu sessizce izledik. Sonra da:

"Allah'ım yarattığın bu pırıl pırıl güneş için Sana şükürler olsun." diye, dua ettik.

Bu duadan sonra ben bir tekerleme söyledim:

"Sabah kalkınca erken,
Açarım gözlerimi.
Güneş bana hep güler,
Günüm çok güzel geçer."

2 Ağustos

Bu sabah balkondaki çiçeklerimizi suladım. Hanımçantası çiçeğine yaklaşarak:

–Ne kadar da çok annemin çantasına benziyorsun, dedim. Annem de o sırada:

–Benim kızım çiçeklerle mi konuşuyormuş, dedi.

–Anneciğim! Çiçekleri çok seviyorum. Seninle birlikte çiçek ekelim mi, dedim. Annem:

–Büşracığım! Çiçekler bahar mevsiminde ekilir, dedi.

–Ama anneciğim! Çiçeklerin nasıl büyüdüklerini görmek istiyorum. Bunu görmek için baharı mı beklemem gerekecek, dedim. Annem biraz düşündü. Sonra gülümseyerek:

–Hayır Büşracığım! Sanırım buldum, dedi.

–Ne buldun?

–Dinle canım! Seninle birlikte fasulye tanelerini yeşertebiliriz. Böylece bu isteğin de gerçekleşmiş olur, dedi.

–Fasulye mi anne, dedim.

–Hani yemeğini yaptığım beyaz küçük taneler var ya, dedi.

Fasulyeyi hatırladım, ama nasıl yeşertileceğini bir türlü anlayamadım.

Neyse! Çok sevindim. "Yaşasın!" diyerek alkış tuttum.

Ama annemin bugün çok işi varmış. Bu yüzden yarını beklemem gerekecekmiş.

Allah'ım, çok heyacanlanıyorum. Hemen yarın olsun istiyorum. İnşallah, fasulyelerim yeşerir!

3 Ağustos

Annem Ömer'i sık sık balkona çıkarıyor. Çünkü onun güneşlenmesi gerekiyormuş. Yani tıpkı çiçekler gibi biz çocukların da güneşe ihtiyacı varmış. Güneş, kemiklerimiz için çok faydalıymış.

Bugün biz de, Ömer'i balkona çıkardık. Bacaklarını açıp güneşlendirdik.

Aslında balkona neden çıktığımızı çok iyi biliyorum. Annem söz vermişti. Bugün fasulye yeşerteceğiz. Herhâlde kardeşim de bizi izleyecek.

Ben içeriden pamuk, annem de bir kâse ve biraz su getirdi. Önce kâsenin içine biraz pamuk yerleştirdik. Arasına dört, beş tane fasulye serpiştirdik. Üzerine de ince bir kat daha pamuk koyup onu suladık. Tabi ki suyunu ben döktüm. Hem de "Bismillâhirrahmânirrahîm!" diyerek.

Bu yaptığım beni çok mutlu etmişti. Ellerimi açarak:

"Allah'ım! Benim bu minicik fasulyelerimi büyüt lütfen!" diye dua ettim. Annem de "Âmin." dedi.

4 Ağustos

Ceren, bugün bize geldi. O hiç konuşmuyor, üzgün üzgün oturuyordu.

–Ceren hasta mısın, dedim.

–Hayır Büşra! Hasta değilim, sadece üzgünüm, dedi.

–Peki neden üzgünsün, dedim.

–Kuşum, yani Ciciş çok hasta. Hem hiç ötmüyor hem de uçmuyor. Sessiz sessiz kafesin bir kenarında duruyor, dedi.

–Geçmiş olsun Ceren. Üzülme, inşallah iyileşir!

–İnşallah! Zaten yarın Ciciş'i veterinere götüreceğiz, dedi. Ben çok şaşırdım:

–Veteriner ne?

–Hayvan doktoru. Hayvanları muayene edip iyileşmesine yardımcı oluyor, dedi.

–Aaa, ne kadar güzel! Bunu hiç bilmiyordum, dedim.

Sonra da Ceren'in elinden tutarak:

–Hadi gel biz de doktorculuk oynayalım, dedim. Bakalım bizim oyuncak bebeklerimiz hasta mı değil mi?

Ceren:

–Peki Büşra, dedi.

Birlikte oyuncak bebeklerimizi muayene ettik. Şakacıktan ilâç sürüp onların ayaklarını sardık. Sonra da Ceren'le birlikte dua ettik.

"Allah'ım! Ciciş'e şifa ver. Çabucacık iyileşsin, lütfen!"

5 Ağustos

Bugün bahçemizde ip atlayıp, top oynadım. Sonra da kedim Paticik yanıma geldi. Ona tekerleme söyledim:

"Küçük dostum gelsene,
Ellerini versene,
Ellerimizle şap şap şap,
Ayaklarımızla rap rap rap,
Bir böyle bir şöyle,
Oynayalım seninle."

Paticik bana "miyav" dedi. O miyavladı ben tekerleme söyledim.

Bir ara çok susadım. Koşarak evimize gittim.

Kapıdan girer girmez:

–Anneciğim, ben çok susadım, dedim. Annem de:

–Yavaş yavrucuğum yavaş! Bu ne acele, dedi ve bana bir bardak su uzattı. "Bismillâhirrahmânirrahîm"diyerek suyu bir yudumda içtim.

Annem:

–Büşracığım! Peygamber Efendimiz suyu üç yudumda içermiş. Biz de O'nu örnek almalıyız, dedi. Ben hemen devam ettim:

–Öyle yaparsak çok sevap kazanırız değil mi anneciğim, dedim. Annem de bana gülerek:

–Aferin sana, dedi.

Bundan sonra suyumu Peygamber Efendimiz gibi üç yudumda, içeceğim.

Allah'ım! Su çok güzel bir şey. Onu yarattığın için Sana şükürler olsun. Bizleri susuz bırakma, Allah'ım!

6 Ağustos

Bu sabah kahvaltıdan önce annemle birlikte ektiğimiz fasulyelere baktım. Sularını verdim. "İçin bakalım, sevgili fasulyeler! Sizi heyecanla bekliyorum. Afiyet olsun! Şimdi sıra ben de, gidip bir güzel kahvaltımı yapayım." dedim.

Bir yandan da "Acaba fasulyelerim bu pamuğun altında ne yapıyor?" diye, merak ediyordum. Dayanamayıp pamuğun ucunu kaldırdım. Başımı eğip onlara baktım. Sanki altlarında beyaz bir yatak üstlerinde de pamuk bir yorgan vardı. O an bir baktım! Fasulyelerin üzerinden minicik şeyler çıkmış. Çok sevindim. Hemen yorganlarını üstlerine kapattım. "Siz burada büyümeye devam edin." dedim.

Sevinçle annemin yanına giderek:

–Anneciğim! Fasulyelerin üzerinde bir şeyler çıkmış, dedim. Annem de çok sevindi.

–Bak gördün mü Büşracığım! Allah dualarını kabul etmiş. Fasulyelerin yeşermeye başlamış, dedi.

Allah'ım! Fasulyelerimi yeşerttiğin için Sana şükürler olsun.

7 Ağustos

Bugün Sema teyze ile yolda karşılaştık. Onu görünce "Nasılsınız Sema teyze?" dedim. O da bana:

–İyiyim yavrum, dedi. Sonra da:

–Biliyor musun Büşra, kuşumuz Ciciş'i iyileştiremedik, dedi.

–Yani öldü mü Sema teyze, dedim. Üzgün bir şekilde başını sallayarak:

–Evet, dedi.

Çok üzülmüştüm. Annem başımı okşayarak:

–Bak canım! Her canlının bir ömrü vardır. Ciciş'in de ömrü bu kadarmış.

Anneme sarıldım. Sonra "Ceren benden daha çok üzülmüştür." diye düşündüm. Çünkü Ciciş, Ceren'in kuşuydu.

–Ceren'in yanına gitmeliyim anneciğim, dedim. Sema teyze:

–Ben de zaten bize gelir misin, diye soracaktım. Çünkü Ceren çok ağlıyor, dedi. Annem de:

–Tabi ki Semacığım. Büşra seninle gelsin, dedi. Sonra annem bana dönerek:

–Biliyor musun, Büşracığım! Ceren'in bu zor gününde yanında olmalısın. Arkadaşının acısını paylaşmalısın. Acılar paylaşıldıkça azalır, dedi.

–Tamam anneciğim, diyerek Cerenlere gittim.

"Allah'ım! Ceren'in üzüntüsü çabuk geçsin.

8 Ağustos

Bugün Ceren daha iyi. Annem yavaş yavaş üzüntüsünün geçeceğini söylüyor. Buna çok sevindim.

Odamdaki masaya oturup, resim çizmeye karar verdim. Babam bana yeni bir boyama kitabı almış. İçinde sebze ve meyve resimleri var. Başladım boyamaya. Çileği kırmızıya, muzu sarıya, portakalı da turuncu renge boyadım. Daha birçok meyvem vardı boyanacak. Ama onları boyamadım. Resmimi götürüp anneme gösterdim. Annem:

–Boyadığın yerler çok güzel olmuş canım. Fakat bu resimde daha boyanması gereken yerler var, dedi.

–Ama ben boyamak istemiyorum, dedim.

Annem:

–Bak, Büşracığım! Başladığımız bir işi bitirmeliyiz. Hem boyamanı tamamlarsan resmin daha da güzel olacak, dedi.

Annemi dinledikten sonra:

–Haklısın galiba anneciğim, dedim.

Sonra da boyamamı tamamladım. Gerçekten de boyamam bitince resim çok daha güzel oldu. Ben de:

"Allah'ım! Bundan sonra bütün faaliyetlerimi bitirmek istiyorum. Bana yardım et lütfen!" diyerek dualar ettim.

9 Ağustos

Annemle birlikte eczaneye gittik. Yani ilâç satılan yere. Ama benim için ilâç almadık. Çünkü ben hasta değilim.

Bugün biz eczaneye Ömer için gittik. Ama Ömer de hasta değil. Sadece Ömer'in dişleri bir türlü çıkmıyor. Bu yüzden çok ağlıyor.

Annem, Ömer'in diş etleri kaşındığı için rahatsız olduğunu söylüyor.

İşte biz de eczaneye diş kaşıyıcı almaya gittik. Ona mavi renkli çok güzel kokan bir diş kaşıyıcı aldık. Üzeri de tırtıklı tırtıklı.

Diş kaşıyıcısını Ömer'e ben verdim. Onun bir an önce rahatlamasını istiyordum.

–Ömer! Bak sana ne aldık, diyerek kaşıyıcıyı onun ellerine verdim. Kardeşim onu sımsıkı tuttu. Sonra da ağzına götürdü.

–Yaşasın yaşasın, diye zıpladım. Diş kaşıyıcısı Ömer'in hoşuna gitti herhâlde. Çünkü o da annemin kucağında zıpladı.

Allah'ım! Ömer'e dişleri çıkarken yardım et!

10 Ağustos

Bugün çok mutluyum. Neden mi? Anlatayım.

Sabah erkenden kalkıp elbiselerimi giyinmiştim. Birden Ömer'in sesini duydum. Ama kardeşim, ağlamıyordu. Sadece karyolasında elleri-ni ağzına götürmüş "Agu agu..."diye sesler çıkarıyordu. Yanına gittim. Ona:

–Hayırlı sabahlar canım, dedim. Ömer yine:

–Agu agu, dedi. Herhâlde "Sana da hayırlı sabahlar ablacığım!"de-mek istedi. Onun minicik burnuna parmağımın ucunu değirdim. "Sessiz olalım da annemiz uyanmasın." dedim. O sırada Ömer gülümsedi. Bir baktım. Ömer'in alt dişlerinden birinin ucu çıkmış. Sevinçle çığlık attım. "Çıkmış, çıkmış!" dedim. Tabi annem benim sesime uyandı. Ne yapayım kendimi tutamadım işte! Ömer'in dişini görünce, çok sevindim. Annem bana seslenerek:

–Hayırdır Büşra ne çıkmış, dedi.

–Ömer'in dişi çıkmış anneciğim, dedim. Annem hemen yatağından kalkıp yanımıza geldi. Ömer'e "Aç bakayım canım ağzını." dedi. Ona emziğini yaklaştırdı. Kardeşim de ağzını açtı. Annem onun minicik dişi-ni görünce çok sevindi. "Harika, harika!" dedi ve emziğini Ömer'in ağzı-na verdi. Annemle el ele tutuşup yerimizde zıpladık.

Allah'ım! Sana şükürler olsun. İyi ki de Ömer'in dişleri çıktı.

11 Ağustos

Bugün annem kocaman bir tencerede buğday kaynattı. Çünkü dişleri yeni çıkan çocuklar için buğday kaynatılırmış. Sonra da komşulara dağıtılırmış. Onlarla sevincimizi paylaşmak için!

Annem, mutfakta buğdayı hazırlarken ben de ona yardım ettim.

Masanın üzerinde bir tabak misafir şekeri vardı. Anneme:

–Bu şekerler niçin anneciğim, dedim. Yoksa bayram mı geliyor? Annem gülümsedi:

–O şekerleri buğdayın içine karıştıracağız, Büşracığım, dedi.

Masanın üzerindeki şekerlerden bir tane alıp ağzıma attım. Hımmm... Nefis.

Sonra da annem "Buğdayımız pişti canım." dedi. Rengârenk şekerleri buğdayların içine serpiştirdik. Onları küçük küçük tabaklara koyup komşularımıza dağıttık.

Ben, önce şekerli diş buğdayından Cerenlere götürdüm. Sonra da diğer komşularımıza. Çiğdem ve Didem ablaları da unutmadık, tabi ki.

Allah'ım! Şekerli diş buğdayı çok lezzetliymiş. Annem, Ömer her diş çıkardığında bundan yapsın, lütfen!

12 Ağustos

Bugün öğle vaktinde kardeşim Ömer uyumuştu. Annem bana:

–Sana kitap okumamı ister misin, dedi. Uykun gelince sen de uyursun.

–Tabi anneciğim. Bana kitap okumanı çok isterim, dedim.

Annem kitaplarımı eline aldı. Onlara bir bir baktık.

–Ama anne biz bu kitapların hepsini okuduk, dedim. Yeni kitabımız yok mu? Annem o sırada kitaplığı inceliyordu. Bana dönüp:

–Büşracığım! Biliyor musun kütüphanelerde yüzlerce kitap var, dedi.

–O zaman beni kütüphaneye götürür müsün anneciğim, dedim.

–Ama kütüphanede kitaplar sessiz okunur. Sen henüz okuma bilmiyorsun ki. Bu yüzden kitapları, sana benim okumam gerekiyor. Şimdilik kitapları evimizde okumamız daha uygun. Ama sen okuma yazma öğrenince gidebiliriz, dedi.

Bunu duyduğuma çok sevindim. "Yaşasın!" dedim.

Bu sırada annem de kitaplığımızdan daha önce hiç okumadığımız bir kitap buldu. Beni yanına oturtarak okumaya başladı. Masal kitabı bittiğinde esnemeye başlamıştım ve "Allah'ım! Ben de kitap okumak istiyorum." diyerek gözlerimi kapadım.

13 Ağustos

Bugün annem bana turuncu renkli bir elbise giydirdi. Elbisemin etekleri fırfırlı. Onu çok seviyorum. Turuncu elbisemi giyince dönerek şarkılar söylüyorum:

"Hep turuncu elbiselerim.
Ben bu rengi pek çok severim.
Yaz mevsimini cicim,
Pek çok sevdiğim için,
Hep turuncu elbiselerim..."

Annem, bana bugün mevsimlere göre giyinmemiz gerektiğini söyledi. Yani yazın açık renkli ve ince giymeliymişiz. Kışın da koyu renkli ve kalın giysiler... Bunları öğrendiğime çok sevindim. Sonra da şöyle dua ettim:

"Allah'ım! Kışın, turuncu renkli, ama kalın bir montum olsun. Çünkü turuncu rengini çok seviyorum!"

14 Ağustos

Bugün annemle birlikte yan komşumuza gittik. Onun evi çok küçük, ama çok da sevimli. O evde yaşlı bir teyze oturuyor. Hem de tek başına...

Oğlu, çok uzaklara çalışmaya gitmiş. Ayşe teyze de oğlunun geleceği günü heyecanla bekliyormuş. Çünkü oğlu geldiğinde, onu da yanına alacakmış.

Ama Ayşe teyze birkaç gündür hasta. Annem onun için sıcacık bir çorba yaptı.

Ayşe teyze çok sevindi. Anneme:

–Zahmet etmişsin, evladım. Allah, senden razı olsun, dedi.

Annem de:

–Âmin. Ayşe teyze bu bizim komşuluk görevimiz, dedi.

Ayşe teyze, beni çok sevdi. Elleriyle başımı okşadı. Sonra da torunlarının resimlerini gösterdi. İkisi de kız. Onları çok özlemiş. Her gün resimlerine bakıp onları öpüyormuş.

Allah'ım, Ayşe teyze inşallah en kısa zamanda iyileşir. Sonra da oğluna ve torunlarına kavuşur.

15 Ağustos

Bugün annem kardeşim ve ben Cerenlere gittik. Ceren'i birkaç gün görmeyince özlüyorum. Çünkü onunla çok güzel oyunlar oynuyoruz.

Her zaman olduğu gibi bugün de Cerenle evcilik oynadık. Sonra da kuaförcülük. Ben kuaför oldum, Ceren müşteri. Onu önce "Hoş geldiniz." diyerek, sandalyeye oturttturdum. Sonra Ceren bana tarağını verdi. Ben de Ceren'in saçlarını taradım. Sonra ona:

–Nasıl bir model isterdiniz efendim, dedim. O da:

–Kuaför Hanım saçlarımın önünü biraz kesin, dedi.

–Peki efendim, dedim. Faaliyet makasını aldım. Ceren'in saçlarının önünü birazcık kestim. Ama çok düzgün olmadı. Düzelteyim dedim. Birazcık daha kestim. Bu sefer daha kötü oldu. Sonra kesmekten vazgeçip, onun saçına tokalar taktım.

O sırada annem ve Ceren'in annesi Sema teyze içeri girmesin mi? Annem, Ceren'in saçının önünü görünce bir çığlık attı. "Aman Allah'ım!" dedi.

–Güzel olmamış mı, dedim.

Annem kızgın görünüyordu.

–Yaptığın davranış çok tehlikeli. Makasla arkadaşının gözlerine zarar verebilirdin, dedi.

Ben de biraz utandım. Başımı öne eğip:

–Özür dilerim, dedim.

Sema teyze anneme dönerek:

–Üzülme canım! Bir daha yapmazlar, dedi.

Allah'ım, bundan sonra böyle tehlikeli oyunlar oynamayacağıma söz veriyorum.

16 Ağustos

Bu hafta sonu babam bizi bir bahçeye götürdü. Orada çeşit çeşit meyve ağaçları vardı. Ağacın birinde de minicik narlar vardı.

–Babacığım bu narlar niçin bu kadar küçük, dedim. Pazarda gördüğüm narlar kocaman.

–İnşallah onlar daha büyüyecek yavrum, dedi.

–Yani şimdi onlar bebek nar mı, dedim. Babam:

–Öyle sayılır canım, dedi.

Daha sonra bir başka ağacın yanına gittim. Bu da çok güzel bir ağaçtı. Dallarında incirler vardı. Canım çok istedi. Hemen bir tane koparmak istedim. Babam beni kucağına aldı. Ağacın dallarına doğru yaklaştırdı. Ben de bir tane büyük incir kopardım.

Aaa, bir baktım. Büyük inciri kopardığım yerden bembeyaz bir süt çıktı. Babama:

–Bu anne incir yavrusuna süt mü veriyor, dedim. Babam:

–Hayır Büşracığım. O süt değil. Sadece süte benziyor. Bu incirlerin nasıl beslendiğini sana anlatayım. Beni, çok iyi dinle! Bu incir ağacının, toprağın altında kökleri var. O kökler topraktan aldığı vitaminleri dallarına kadar ulaştırıyor. Bu gördüğün meyveler Allah'ın izni ile işte böyle büyüyor, dedi. Ben de ağaca sarılıp öptüm. "Sen ne tatlı ağaçsın öyle." dedim.

Allah'ım! Bu güzel ağaçları ve meyveleri yarattığın için Sana şükürler olsun.

Bu sabah zil çaldı. Gelen Çiğdem ablaydı. Anneme:

–Annemin selâmı var. Bugün öğleden sonra size gelmek istiyoruz, dedi. Annem de:

–Tabi ki Çiğdemciğim! Öğleden sonra bekliyoruz, dedi. Annem Çiğdem ablanın annesine selâm söyledi.

Annem, önce evimizi topladı. Sonrada mutfağa geçti. Kakaolu kek ve peynirli börek yaptı. Bir de zeytinyağlı yaprak sarması.

Ben de hemen odamı topladım. İşim bitince de kardeşimle ilgilendim. Annem çok mutlu oldu. "Aferin benim cici kızıma. Allah da senin her işinde yardımcın olsun!" diyerek bana dualar etti. Anne ve babanın duasını almak çok önemliymiş. Bunu, bana anneannem söylemişti.

Allah'ım! Annem ve babam benim için hep dua ediyorlar. İşte şimdi ben de onlar için ellerimi açıyorum: "Allah'ım, anneme ve babama her işinde yardımcı ol lütfen!"

18 Ağustos

Dün Çiğdem ablalar bize gelince, Cerenleri de çağırdık. Birlikte oyunlar oynadık. Sonra da şarkı söyledik:

"Ali Babanın bir çiftliği var.

Çiftliğinde horozları var.

Ü ürü üüü, ü ürü üüüüüü... diye bağırır,

Çiftliğinde Ali Babanın."

Bu şarkı çok hoşuma gitti. Çünkü önce hep birlikte hayvan sesleri çıkardık. Sonra da marakas, tef ve oyuncak gitarla şarkıya eşlik ettik. Çok eğlenceliydi. Hem hayvan gibi ses çıkarıyor hem de müzik aletleri çalıyorduk.

Bugün kendi kendime bu şarkının devamını söyledim:

"Ali Babanın bir çiftliği var.

Çiftliğinde kuzuları var.

Me me me... diye bağırır,

Çiftliğinde Ali Babanın..."

Bu şarkının sözlerini de çok sevdim. Çünkü hemen aklıma köydeki kuzum Küçümen geldi. Yazın, köye gittiğimde bu şarkıyı Küçümen'e de söyleyeceğim.

Allah'ım! Çeşit çeşit hayvanlar yaratmışsın. Ben hepsini de çok seviyorum ve Sana çok şükrediyorum.

19 Ağustos

Bugün hava çok güzeldi. Annem beni ve Ömer'i parka götürmeye karar verdi. Ama ben lunaparka gitmek istedim. Annem de:

–Büşracığım oraya gidebilmek için otobüse binmemiz gerekir, dedi.

–Olsun anneciğim. Otobüsle gitmek de zevkli olur, dedim. O da:

–Peki! Bu seferlik de öyle olsun, dedi.

Hemen hazırlanıp yola çıktık. Durağa geldik. Otobüsü beklemeye başladık. Bekledik, bekledik; ama otobüs bir türlü gelmedi. Çok canım sıkıldı.

İki de bir:

–Ne zaman gelecek bu otobüs anneciğim, diyordum. Çünkü beklemekten sıkılmıştım artık.

Annem de:

–Yavrucuğum! Sıkılsan da otobüsün geliş saatine kadar beklemek zorundayız. İstersen gel seninle bir oyun oynayalım. Şimdi, söyle bakalım! Çevremizde kırmızı renkli neler var?

–Kırmızı bir araba, bir de kırmızı trafik lambaları...

Annem:

–Güzel, dedi.

–Peki, yeşil renkli neler var?

–Ağaçlar, evler bir de yeşil otobüs, dedim. Annem de:

–Haydi bakalım otobüsümüz geldi. Binelim artık, dedi.

Ne güzel! Oyun oynadığımız için hiç sıkılmadım. Zamanımız çok güzel geçti.

Allah'ım! İnşallah lunaparkta da hiç sıkılmam.

Annem bugün bana çok güzel bir hikâye anlattı.

Hem de Abdülkadir Geylânî'nin hikâyesini. Siz de öğrenmek ister misiniz? O zaman çok iyi dinleyin.

Abdülkadir adında bir çocuk varmış. Annesi onu okutmak için uzak bir yere gönderecekmiş. Abdülkadir'in hırkasının içine bir kese altın koymuş. Onu yolculuk için hazırlamış. Sonra da "Oğlum hiçbir zaman yalan söyleme. Allah doğru olanları sever." demiş.

Abdülkadir, yakınları ile birlikte yolda giderken karşılarına kötü adamlar çıkmış. Herkesin eşyasını ve parasını almışlar. Ama Abdülkadir küçük olduğu için onun hırkasının içine bakmamışlar. Son anda kötü adamlardan biri onu fark etmiş.

"Söyle bakalım! Senin yanında hiç altın var mı?" demiş. Abdülkadir de annesinin sözünü hatırlamış. "Evet, cebimde altın var." demiş. Adamlar çok şaşırmış. Neden altınların yerini söylediğini sormuşlar. Abdülkadir de "Annem her zaman doğruyu söylememi istedi." demiş. Adamlar bu cevap karşısında yaptıklarına çok pişman olmuşlar. Sonra da herkesin eşyasını ve parasını geri vermişler. Abdülkadir, doğruyu söylediği o kötü adamlara güzel örnek olmuş.

Allah'ım! Ben de diğer çocuklar da Abdülkadir Geylânî gibi hep doğruyu söyleyelim.

21 Ağustos

Bugün Annem, Ömer'i uyutmak için kucağında sallıyordu. Çünkü Ömer, annemin kucağında sallanmaktan çok hoşlanıyor. Güzel ninnileri duyunca kardeşim gözlerini yavaşça kapıyor. Sonra da mışıl mışıl uyumaya başlıyor.

Küçükken, annem beni de kucağında sallıyormuş. Ne güzel tıpkı salıncak gibi...

Ben de bebeğimi kucağımda salladım. "E bebeğim ee, e bebeğim ee." dedim. Ona ninniler söyledim. Uyuyunca da yavaşça onu yatağıma yatırdım.

Sonra, pencereden dışarıyı seyretmeye başladım. O sırada sokakta oyun oynayan bir çocuk, esniyordu. Onu görünce ben de esnemeye başladım. Tabi ki esnerken sağ elimle ağzımı kapatmayı unutmadım. Çünkü Peygamber Efendimiz, Müslümanlara öyle tavsiye etmiş. O an "Uykum geldi herhâlde. Öğle uykusu uyumanın tam sırası." diye düşündüm. Yatakta yatan oyuncak bebeğime sarılarak gözlerimi kapadım. Annem de üzerime çiçek kokulu bir örtü örttü. Sonra da ben, "Allah'ım! Bana ve bütün bebeklere iyi uykular ver." diyerek dua ettim.

22 Ağustos

Bugün Ceren bize geldi. Annemden izin alarak televizyon izlemeye karar verdik.

Televizyonu açtık. Bir de ne görelim! Çizgi film başlamış. O çizgi filmde iki arkadaş sürekli kavga ediyor. Ama biz, Ceren'le çok iyi arkadaşız. Oyuncaklarımızı, yiyeceklerimizi, her şeyimizi paylaşıyoruz. Çok da mutlu oluyoruz.

Neyse ki daha sonra komik bir çizgi film başladı. Biz de kıkır kıkır güldük. Annem çizgi film seyrederken yanımıza gelmiş. Hiç duymadık.

Annem:

–Çocuklar televizyonu çok yakından izliyorsunuz, dedi.

Aslında televizyonu yakından izlediğimde gözlerime zarar verdiğini biliyorum. Ama biz yakından izlediğimizin farkında bile değildik.

Hemen geriye çekilip çizgi filmi uzaktan izlemeye devam ettik.

Allah'ım, Ceren'le birlikte yine güzel çizgi filmler izleyelim! Böyle heyecanlı ve güzel çizgi filimleri çok seviyoruz.

23 Ağustos

Bugün pencereden bakarken sırtında çantasıyla bir postacı gördüm. Ben postacı amcaları çok seviyorum. Çünkü onlar babaannemlerden bize mektuplar getiriyor. Okuma yazma bilmiyorum, ama annem gelen mektupları bana okuyor. O zaman babaannem ile dedem sanki yanımdaymış gibi oluyor.

Postacı amcaya, bakarken aklıma bir şarkı geldi:

"Bak postacı geliyor,
Selâm veriyor,
Herkes ona bakıyor,
Merak ediyor.
Çok teşekkür ederim,
Postacı sana;
Çok çeşitli haberler,
Getirdin bana..."

Şarkıyı bir daha söyleyeyim derken zil çaldı. Gelen kimmiş biliyor musunuz? Postacı amcaymış. Hem de babaannemlerden bize mektup getirmiş.

Annem, mektubu okudu. Babaannemler, Ramazan ayında bize gelecekmiş. Bunu duyduğuma çok sevindim. Bir de köydeki çocukların bana selâmı varmış.

Allah'ım! Postacı amca bize sık sık babaannemlerden mektuplar getirsin!

Bugün babam bana bir parmak oyunu öğretti. Sıra ile önce baş parmağımdan tutarak saymaya başladı:

"İslâm'ın şartı beştir.
Bunlar, birbirinden ayrılmaz,
Beş sevimli kardeştir.
Birincisi, kelime-i şehadettir.
İkincisi, namaz kılmaktır.
Üçüncüsü, oruç tutmaktır.
Dördüncüsü, zekât vermektir.
Beşincisi, hacca gitmektir."

"İslâm'ın şartları" adlı parmak oyunu çok hoşuma gitti.

Allah'ım, İslâm'ın beş şartını hemen öğrenip Ceren'le birlikte bu oyunu oynayalım!

25 Ağustos

Ben, bugün resimlerimi sergiledim. Nasıl mı? Anlatayım! Yaptığım resimleri odamın duvarına annemle birlikte astık.

Sonra da karşılarına geçip onları seyrettim. Resimlerime bakarken çok mutlu oldum.

Annem de çizdiğim bütün resimleri beğendi. Resim çizmeye devam etmemi istedi. Ben de o zaman daha çok mutlu oldum. "Daha başka neler çizebilirim?" diye düşündüm.

Birden aklıma bir şey daha geldi. "Çizdiğim resimleri arkadaşlarıma da gösterebilirim." dedim. Bu düşüncemi anneme söyledim. O da:

–Tabi, neden olmasın! Arkadaşlarını çağırabilirsin, dedi. Ben de anneme, "Çok teşekkür ederim." dedim.

Sonra doğruca Cerenlere ve Didem ablalara giderek, onları sergime davet ettim. Onlar da, yaptığım resimleri gördüklerinde çok beğendiler.

Allah'ım! Yaptığım resimleri aileme, arkadaşlarıma göstermek çok hoşuma gitti. İnşallah daha başka güzel resimler de yaparım!

26 Ağustos

Bugün annemle oturmuş balkonda ceviz yiyorduk. Ceviz kıracağıyla annem cevizleri kırıyor. Ben de ceviz içlerini hapur hupur yiyordum. Anneme:

–Cevizlerden ben de kırabilir miyim, dedim.

Annem de :

–Neden olmasın canım. Tabi ki deneyebilirsin, dedi. Sonra da ceviz kıracağını elime verdi.

Cevizi, kıracağın arasına yerleştirdim. Bütün gücümle sıkmaya başladım. Bir de baktım annem bana gülüyor. Bir taraftan da parmağıyla burnumun ucuna dokunarak:

–Senin bir şeyleri öğrenmeye çalışman çok hoşuma gidiyor, dedi.

Ben de anneme gülümsedim. O da elleriyle ellerimi tutarak bana yardım etti. Sonra ceviz çatırdamaya başladı ve kırıldı. Başardığım için çok mutluydum.

–Bu sefer de ben sana ikram edeyim anneciğim, dedim. Kırılan cevizi ayıklayıp, anneme verdim. Annem de bana teşekkür etti.

Allah'ım! Yeni şeyler öğrenmek çok güzel. Ceviz kırmayı başarabildiğim için Sana şükürler olsun.

27 Ağustos

Akşamüstü babam beni parka götürdü. Orada patlamış mısır satılıyordu. Babam, patlamış mısırlardan hemen aldı. Biraz yedikten sonra tahterevallinin yanına gittim. Bir tarafına oturdum. Diğer tarafı havada kaldı. Babam, tahterevallinin karşısına geçti. Ne mi yaptı? Binmedi, tabi ki. Çünkü tahterevalli çocuklar için. Neyse! Babam tahterevallinin diğer ucunu aşağı doğru elleriyle bastırdı. Ben de yükseldim. Sonra yavaşça bıraktı. Ben tekrar aşağıya indim. Babamla oynamak çok güzeldi.

Tam o sırada bir çocuk yanıma yaklaştı. Herhâlde tahterevalliye binmek istiyordu. Babam ona yardımcı oldu. Bir ben yukarı çıktım. Bir o çocuk. Çok eğlenceliydi. Tahterevalliden indikten sonra babam:

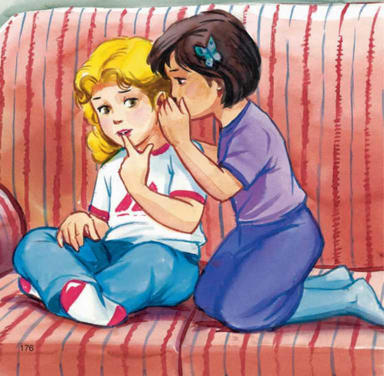
–Paylaşmak güzeldir, dedi. Bir bana bir de elimdekilere bakıp göz kırptı.

Ben de mısırımı arkadaşımla paylaştım. Babama bakarak:

–Hatırlattığın için teşekkür ederim babacığım, dedim.

Allah'ım! Paylaşmak çok güzel. Tıpkı benim Ömer'le paylaştığım gibi, herkes paylaşsın lütfen!

28 Ağustos

Bugün Cerenlere gittim. Ceren bana:

–Sana bir şey diyeceğim. Ama bunu hiç kimseye söylemeyeceksin! Tamam mı, dedi. Ben de:

–Söz, söylemeyeceğim, dedim. O zaman kulağıma eğilerek, yavaşça:

–Biliyor musun, benim de kardeşim olacakmış! Bunu bana annem söyledi. Şimdilik sadece sana söylememe izin verdi, dedi. Ben de çok sevinerek:

–Artık sen de benim gibi abla olacaksın. Çok güzel, dedim.

–Evet, Büşra! Bu yüzden çok mutluyum. Onunla oyunlar oynayacağım. O da bana abla diyecek! Kardeşimin yemeğini bile yedirebilirim belki, dedi.

Bu güzel haberden sonra doğru eve gittim.

Oyun oynarken kendi kendime gülüyordum. Annem bunu fark etmiş.

–Hayırdır Büşracığım! Niye gülüyorsun öyle, dedi.

–Şey… dedim. Anneciğim bu bir sır! Yani Ceren kimseye söylememi istemiyor, dedim. Annem de:

–Haklısın Büşracığım! Eğer bu bir sırsa söylememen gerekiyor, dedi. Sonra gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Sanırım o da biliyor. Ama ben söyleyemem. Çünkü bu bir sır!

Allah'ım! Arkadaşımın sırrını kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Sözümde durabilmem için bana yardım et.

29 Ağustos

Bugün annem, kardeşim ve ben Hayriye teyzelere gideceğiz. Onlar Kâbe'den gelmişler. Anneme:

–Ben Kâbe'yi biliyorum. Televizyonda babamla birlikte seyretmiştik, dedim. Annem de:

–Aferin sana Büşra, dedi. Hemen hazırlandık. Elbiselerimi kendim giydim.

Hayriye teyzelerin evleri çok uzak değil. Bu yüzden onlara yürüyerek gittik. Annem, kardeşim Ömer'in bebek arabasını aldı. Ben de oyuncak bebeğimin arabasını... Annem ve ben yolda bebek arabalarını sürerken, teyzeler bize bakıp "Maşallah, maşallah!"dediler.

Neyse, sonunda Hayriye teyzelere gittik. Onların ellerini öptük. Annem Hayriye teyzeye:

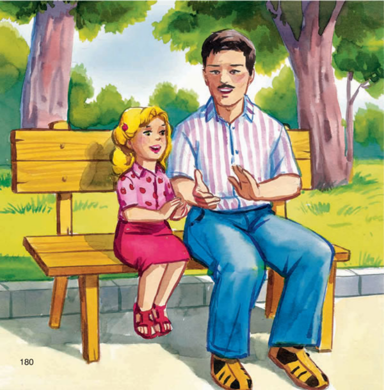
–Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz, dedi. O da anneme:

–Hoş bulduk, sefalar bulduk evlâdım, dedi.

Hayriye teyze, bize Kâbe'den getirdiği zemzem suyu ve hurmalardan ikram etti. İkisi de çok güzeldi. Ayrıca bana kolye ve yüzük hediye etti.

Allah'ım! Annem, babam ve Ömer'le, birlikte biz de Kâbe'ye gidelim, lütfen! Çünkü oralar çok güzelmiş.

30 Ağustos

Bugün babamla birlikte parka gittik. Çünkü ben yaz mevsimi ile vedalaşmak istiyordum. Bir de bugün yaz mevsiminin son günüymüş.

–Yaz mevsimi, güle güle yine görüşürüz. Biliyor musun, seni çok özleyeceğim, dedim. Babam da:

–Yaz mevsimini hepimiz özleyeceğiz, Büşracığım! Ama sonbahar da güzel, dedi. Bir de tekerleme söyledi:

"Bir yılda dört mevsim var.
Birbirini kovalar;
İlkbahar, yaz, sonbahar, kış.
Biz de hepsine birden,
Haydi tutalım alkış."

Ben de babamla birlikte mevsimleri alkışladım.

Sonra da bu güzel mevsimleri yaratan Allah'ımıza şükrettik:

"Çiçekli baharlar için,
Mavi denizli yaz için,
Sarı yapraklı sonbahar için,
Beyaz mantolu kış için,
Şükürler olsun Sana,
Şükürler olsun Allah'ım!"

ANNE-BABA VE EĞİTİMCİLERE ÖNERİLER

Çocuğunuzda Allah inancı; soru sorma çağının başlamasıyla birlikte yavaş yavaş ortaya çıkacak, yaratıcı gücü arama ve tanıma adına "Allah kimdir, nedir, nasıldır, neredir, ne kadar büyüktür?" sorularıyla anne babalar sık sık karşılaşacaklardır.

5-6 yaşındaki çocuğa göre Allah; annesinin, babasının, kendisinin, kardeşinin yaratıcısı ve yaşamaları için gerekli her şeyi kendilerine veren, sürekli bizimle her yerde olan yüce bir varlıktır. Yine bu dönemde dua, onlar için isteklerinin ve dileklerinin yerine getirildiği bir vasıtadır. Dua ile Allah'a yönelir, bağlanır, rahatlar ve huzur bulurlar.

Onların Allah hakkındaki düşüncelerinin olumlu yönde gelişmesinde ailenin çok büyük etkisi olduğu tartışılmaz bir gerçektir.

Dört Mevsim Dua serisi ile çocuğunuz Allah'ın varlığını daha yakından hissedecek, sevecek ve yaratıcısı onun hayatının ayrılmaz bir parçası olacaktır.

Kitabımızdan en yüksek verimi alabilmek için lütfen şu hususlara dikkat edelim:

❁ Her gün yalnız bir dua okuyun. (Günün herhangi bir saatinde olabilir.)

❁ Dualar üzerinde çocuğunuzla birlikte değerlendirme yapın. ('Sen Büşra'nın yerinde olsan ne yapardın, senin duan nasıl olurdu?' gibi.)

❁ Siz de çocuğunuzla birlikte yaşadığı o güne dair günlük tutabilir ve sonunda dua edebilirsiniz.

❁ Çocuğunuza her güne ait bir dua ile ilgili resim çizdirebilirsiniz.

Sen Büşra'nın yerinde olsaydın nasıl bir dua ederdin?

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

En sevdiğin duayla ilgili bir resim çizer misin?

